

Οι πρώτες σελίδες

Χάρης Γαργαλιάνης

Ο **Χάρης Γαντζούδης** γεννήθηκε στο Αγρίνιο το 1985. Σπούδασε στο Τμήμα Εφαρμογών Πληροφορικής στη Διοίκηση και στην Οικονομία του ΤΕΙ Ιονίων Νήσων ενώ παρακολούθησε και σεμινάριο δημιουργικής γραφής στο εργαστήρι του Αλέξανδρου Ντερπούλη.

Το 2012 άρχισε να δημοσιεύει στο διαδίκτυο τις πρώτες του ιστορίες (Deity.gr, onestory.gr) και συμμετείχε στη συλλογή «*Tweet_Stories, Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες*», που εκδόθηκε από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη OpenBook.gr.

«Οι πρώτες σελίδες» είναι το πρώτο του βιβλίο και κυκλοφορεί ελεύθερο στον διαδικτυακό αέρα από τις Εκδόσεις Σαΐτα.

ΧΑΡΗΣ ΓΑΝΤΖΟΥΔΗΣ

Οι πρώτες σελίδες

Συλλογή διηγημάτων

Χάρης Γαντζούδης, Οι πρώτες σελίδες

ISBN: 978-618-80220-5-8

Νοέμβριος 2012

Σχεδιασμός εξωφύλλου:	Χάρης Γαντζούδης mrampis160@yahoo.gr
Επιμέλεια-Διορθώσεις:	Ηρακλής Λαμπαδαρίου iraklis.lampadariou@gmail.com
Σελιδοποίηση:	Κωνσταντίνα Χαρλαβάνη k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε στο εξώφυλλο είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού – Μη
Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στη Λίλα, για τη στήριξη.

Ευχαριστίες

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στη **Βαλέρια Παπαδοπούλου** [Deity.gr], τον **Γιάννη Φάρσαρη** [onestory.gr] και τον **Ηρακλή Λαμπαδαρίου** [Εκδόσεις Σαΐτα], οι οποίοι αγκάλιασαν αυτές τις «πρώτες σελίδες», παρά τα λάθη και τις αδυναμίες τους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ	11
ΕΙΜΑΙ Η ΑΛΙΚΗ.....	17
ΣΕ ΞΥΠΝΗΣΑ;.....	25
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ.....	29
ΛΑΘΟΣ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ	39
Η ΜΝΗΜΗ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ	47
ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ ΣΥΧΝΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.....	57
ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ.....	65
ΕΠΙΘΥΜΟΥΣΕ ΔΙΑΚΑΩΣ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ	71

«Προσπαθώ να μάθω ν' αρχίζω ν' αρχίζω ν' αρχίζω»

Erica Jong

Σκοτεινά
Συναισθήματα

Μάρτιος 2012

Μαρτυρία Δέσποινας

«Δε θα επιτρέψω να τον παντρευτείς. Καλύτερα να σε σκοτώσω παρά να σε χάσω». Ναι, το είδα το σημείωμα. Η Άννα το είχε πετάξει στον καναπέ. Όταν μπήκα στο σπίτι φαινόταν ταραγμένη. Έτρεμε σαν το ψάρι. Μου είπε ότι ο Στέλιος την είχε επισκεφτεί το προηγούμενο βράδυ. Την περίμενε έξω από το σπίτι και την παρακαλούσε να γυρίσει κοντά του.

Δεν το πιστεύω ότι τη σκότωσε. Δε φανταζόμουν ποτέ πως θα έφτανε σε αυτό το σημείο. Καθημερινά της έλεγα να το σταματήσει και να φτιάξει τη ζωή της με τον Δημήτρη. Όχι πως αυτός ήταν τέλειος, αλλά τουλάχιστον η σχέση τους ήταν φυσιολογική. Η Άννα ήταν καλός άνθρωπος. Δεν ήθελε να πληγώσει τον Στέλιο. Τον λυπόταν γιατί είχε περάσει πολύ δύσκολα χρόνια.

Ναι. Ήταν βασανισμένο παιδί. Ο πατέρας του πέθανε όταν ήταν δύο ετών. Μετά από ένα χρόνο, η μητέρα του παντρεύτηκε τον πατέρα μας, ο οποίος ποτέ δεν τον αγάπησε σαν δικό του παιδί. Του φερόταν βίαια. Θυμάμαι μια φορά που έσπασε με την μπάλα το τζάμι της γειτόνισσας. Τον χτύπησε τόσο πολύ που η μύτη του άρχισε να τρέχει αίμα. Η μητέρα μας δεν μπορούσε να κάνει και πολλά. Ήταν αδύναμος χαρακτήρας. Αλλά όσο βασανισμένος και να ήταν ο Στέλιος δε δικαιολογείται η ερωτική έλξη που ένιωθε για την Άννα.

Μια μέρα, γυρνώντας από το φροντιστήριο, είδα τον Στέλιο να κρυφοκοιτάζει την Άννα που έκανε μπάνιο. Μόλις με είδε τα έχασε. Νευρίασε και έφυγε χωρίς να πει λέξη. Ήταν κλειστό παιδί. Δεν εκφραζόταν. Δεν είχε φίλους. Το σχολείο το παράτησε στα δεκατέσσερα και έκανε κανένα μεροκάματο όπου

έβρισκε. Μα και εγώ αυτό το περιστατικό δεν το θεώρησα σπουδαίο. Παιδιά ήμασταν, πού να φανταστώ.

Λίγους μήνες αργότερα η Άννα, μέσα σε λυγμούς και δάκρυα, μου εξομολογήθηκε πως ο Στέλιος τη βίασε. Δεν το χωρούσε το μυαλό μου. Της έλεγε ότι την αγαπά. Σκέφτηκα πως έχει τρελαθεί. Αν μάθαινε κάτι τέτοιο ο πατέρας μας, σίγουρα θα τον σκότωνε. Είχε και τεράστια αδυναμία στην Άννα. Εκείνη τα είχε χαμένα. Τον αγαπούσε τον Στέλιο και δεν ήθελε να του κάνει κακό.

Η «σχέση» αυτή συνεχίστηκε για τα επόμενα δυο χρόνια. Η Άννα έκλεινε τα δεκαοχτώ. Τότε γνώρισε τον Δημήτρη. Ήταν τρελά ερωτευμένος μαζί της, μα τη ζήλευε υπερβολικά. Μια φορά τη χτύπησε στη μέση του δρόμου επειδή νόμιζε πως κοιτούσε κάποιον άλλο. Στις μεταξύ μας συζητήσεις, η Άννα μου είχε πει πως πολλές φορές είχε γίνει βίαιος απέναντί της. Αν ο αδερφός μας, ο Στέλιος, δεν είχε βρεθεί νεκρός δίπλα της, θα νόμιζα πως τη σκότωσε εκείνος.

Τον Στέλιο τον ενοχλούσε πολύ αυτή η σχέση. Κάποια στιγμή του είπα να την αφήσει να φτιάξει τη ζωή της. Εκείνος μου απάντησε πως δε θα άφηνε κανέναν να του την πάρει. Ούτε εγώ, ούτε η αδερφή μου μιλήσαμε ποτέ σε κανέναν για το πάθος του Στέλιου. Δεν λέγονται αυτά τα πράγματα. Ειδικά σε μια κλειστή κοινωνία.

Εγώ είμαι ένα χρόνο μικρότερη από την Άννα. Πάντα τη θαύμαζα. Ήταν το πιο ωραίο κορίτσι του σχολείου. Και στα μαθήματα πρώτη. Ήμασταν τόσο διαφορετικές αλλά αγαπούσαμε η μια την άλλη. Η Άννα, όπως σας είπα, ήταν η αδυναμία του μπαμπά. Και εμένα με αγαπούσε αλλά την Άννα πάντα την ξεχώριζε. Εγώ ήμουν η αδυναμία της μαμάς. Αν ζούσε θα σας το επιβεβαίωνε. Τη χάσαμε πέρσι τα

Χριστούγεννα από καρκίνο. Σίγουρα σε λίγο θα χάσουμε και τον πατέρα μας. Δε θα αντέξει τον χαμό της Άννας.

Δεν μπορώ να το πιστέψω. Να φανταστείτε πριν λίγες μέρες γυρίσαμε όλα τα μαγαζιά για να βρούμε το νυφικό της. Δεν ξέρω πώς θα συνεχίσω να ζω χωρίς εκείνη. Και για τον Στέλιο πονάω αλλά εκείνος φταίει για όλα. Δεν μπορώ να συνεχίσω. Αν δε με χρειάζεστε άλλο, θα ήθελα γυρίσω στο σπίτι μου.

Μαρτυρία Δημήτρη

Η Άννα μου τηλεφώνησε την Παρασκευή στο γραφείο. Η ώρα ήταν περίπου δώδεκα το μεσημέρι. Ακουγόταν ταραγμένη. Μου είπε για το σημείωμα. Το βρήκε μπαίνοντας στο σπίτι. Δεν το πήρα στα σοβαρά. Κάποια φάρσα σκέφτηκα. Για να την ηρεμήσω της είπα να πάρει τη Δέσποινα τηλέφωνο για να πάει κοντά της μέχρι να γυρίσω. Δε θα αργούσα. Τις Παρασκευές κλείνουν πιο νωρίς οι τράπεζες.

Δε μου είχε αναφέρει ποτέ κάτι για τον αδερφό της. Θα ντρεπόταν. Όλα τα έμαθα μετά από τη Δέσποινα. Το κάθαρμα. Πώς μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο; Φαινόταν καλό παιδί. Κάπως απόμακρος. Όταν πήγα στο σπίτι για να ζητήσω την Άννα από την οικογένειά της, εκείνος δεν έκατσε μαζί μας στο τραπέζι. Ήπие γρήγορα ένα ποτό και έφυγε χωρίς να πει λέξη.

Την Άννα τη γνώρισα πριν έναν χρόνο. Την ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά. Τα μεγάλα, καστανά μάτια της έβγαζαν μια ζεστασιά που σε κέρδιζαν αμέσως. Πρώτα γνώρισα τη Δέσποινα. Είχαμε έναν κοινό φίλο. Καθίσαμε σε ένα τραπέζι στο καφέ του χωριού. Μετά από λίγο φάνηκε εκείνη. Πέρασαν σχεδόν δύο εβδομάδες για να δεχτεί να βγούμε.

Τη ζήλευα ναι. Ποιος άντρας δε θα ζήλευε τέτοιο πλάσμα; Αλλά ήξερα ότι με αγαπούσε. Και εκείνη ήξερε πως και εγώ την αγαπάω. Ένα χαστούκι της έδωσα μια φορά πάνω στα νεύρα μου. Ξέρω· η Δέσποινα σας τα έχει πει αυτά. Ζήλευε και τη σχέση μας και την Άννα. Δεν το έλεγε, μα φαινόταν στο βλέμμα της.

Μια φορά που μείναμε μόνοι, μου εξομολογήθηκε πως ήταν ερωτευμένη μαζί μου, αλλά έκανε πίσω για χάρη της αδερφής της. Ήταν αγαπημένες αδερφές. Δεν τις είχα δει ποτέ να μαλώνουν. Άλλωστε δεν μπορούσες να τσακωθείς με την Άννα. Κάποια στιγμή της είπα τη γνώμη μου για την αδερφή της και ότι πιστεύω πως τη ζηλεύει. Έκανε να μου μιλήσει τρεις μέρες. Πήγα να τρελαθώ. Νόμιζα πως θα τη χάσω.

Όλο αυτό το διάστημα ο Στέλιος δεν είχε έρθει ποτέ στο σπίτι μας. Η Άννα τον δικαιολογούσε. Δεν ξέρω τι άλλο να σας πω, μα και τι σημασία έχει τώρα πια. Το κακό έχει γίνει. Δε θα την ξαναδώ. Θεέ μου. Συγνώμη.

Η ομολογία

Νόμιζα πως είχαμε τελειώσει. Δεν καταλαβαίνω γιατί με καλέσατε ξανά. Δείξτε λίγο σεβασμό στο πένθος μας. Ούτε δέκα μέρες δεν έχουν περάσει από την κηδεία των αδερφών μου.

Τι νέα στοιχεία προέκυψαν; Τη μέρα του φόνου περίμενα τον πατέρα μου να γυρίσει στο σπίτι. Του έβαλα να φάει και στη συνέχεια πήγα στον τάφο της μητέρας μου. Δεν κάνει να μένει σβηστό το καντήλι.

Όχι, δε ζήλευα την αδερφή μου. Την αγαπούσα. Δεν ξέρω τι σας είπε ο Δημήτρης. Δεν ήθελα να το πω αλλά μια μέρα με φίλησε. Δεν το αποκάλυψα ποτέ στην αδερφή μου. Θα

την τσάκιζε κάτι τέτοιο. Ευτυχώς δε με ξαναενόχλησε από τότε.

Πριν λίγες μέρες είχα ένα ατύχημα. Έπεσα στη σκάλα. Στην προσπάθειά μου να κρατηθώ από κάπου, το χέρι μου πληγώθηκε γι' αυτό και τα ματωμένα ρούχα στη ντουλάπα μου. Ποτέ δε θα σκότωνα τα αδέρφια μου. Γιατί δε με πιστεύετε;

Σταματήστε, δεν αντέχω να σας ακούω άλλο. Ναι λοιπόν, εγώ τη σκότωσα. Δεν μπορούσα να ζω άλλο στη σκιά της. Από μικρά παιδιά η Άννα ήταν καλύτερη σε όλα: στο σχολείο, στην παρέα. Τα αγόρια πάντα εκείνη πρόσεχαν. Όταν γνώρισα τον Δημήτρη τον ερωτεύτηκα, μα αυτός διάλεξε εκείνη.

Ο Στέλιος ήταν μέρος του σχεδίου. Ήξερα ότι έχει ένα όπλο στο κομοδίνο του. Το πήρα. Εκείνος έλειπε από το σπίτι. Ήταν στο καφενείο. Πέρασα και τον πήρα με τη δικαιολογία ότι κάτι κακό συνέβη στην Άννα. Στην τσέπη μου είχα έτοιμο και το σημείωμα. Τους σκότωσα και έφυγα. Ψέματα ήταν όλα όσα σας είπα για την έλξη του Στέλιου για εκείνη.

Τι με κοιτάτε; Εσείς δεν μπορείτε να καταλάβετε πως είναι να έρχεσαι πάντα δεύτερη. Δε μετανιώνω. Είμαι έτοιμη να πληρώσω μα δεν το μετανιώνω.

Είμαι η Αλίκη

Απρίλιος, 2012

Είμαι η Αλίκη

Ονομάζομαι Αλίκη. Το επίθετό μου δε θα ήθελα να το αναφέρω. Σπίτι μου εδώ και χρόνια είναι αυτή η κουβέρτα που τυλίγει τώρα το κορμί μου, τα λίγα τετραγωνικά του πεζοδρομίου που καλύπτει το σώμα μου. Αποφάσισα να γεμίσω τις λευκές αυτές σελίδες με την ιστορία μου, ώστε όταν το τέλος φανεί και η μυρωδιά του σάπιου κορμιού μου οδηγήσει τα βήματα κάποιου δίπλα μου, να ξέρει ποια ήμουν.

Γεννήθηκα πριν από πενήντα χρόνια σε ένα μικρό, ορεινό χωριό. Δεν έχει σημασία το όνομά του. Αιτία της εγκατάλειψής μου στάθηκε η σχέση μου με έναν «Κύριο», λίγα χρόνια μεγαλύτερό μου. Ήμουν δεκατεσσάρων ετών όταν ο πατέρας μου με πέταξε από τη ζεστασιά της οικογένειας. Την κρυφή μου σχέση έφερε στο φως η θεία Ασπασία, η αδερφή του πατέρα μου, που έτυχε να με δει με τον «Κύριο» στο μικρό δασύλλιο έξω από το χωριό.

«Εγώ δε θέλω πόρνες στο σπίτι μου» ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα από τον πατέρα μου. Από τότε δεν τους ξαναείδα. Φίλοι, γνωστοί και συγγενείς με εγκατέλειψαν στον δρόμο.

Συνάντησα τον «Κύριο» λίγες ώρες μετά, στον σταθμό των τρένων. Μου έβαλε λίγα χρήματα στην τσέπη και με αποχαιρέτησε με την υπόσχεση πως θα έρθει να με βρει στην Αθήνα. Εκείνη ήταν και η τελευταία φορά που τον είδα. Αργότερα έμαθα τυχαία ότι παντρεύτηκε και περίμενε και το πρώτο του παιδί. Ας είναι καλά...

Φτάνοντας στην Αθήνα δεν ήξερα κανέναν. Ώρες-ώρες ένιωθα να με πνίγει αυτή η πόλη. Τις πρώτες μέρες έμεινα σε ένα μικρό ξενοδοχείο του κέντρου. Τα χρήματα όμως τελείωναν. Το κορμί μου άρχιζε να αδυνατίζει από την πείνα.

Άρχισα να γυρνάω στους δρόμους και να παρακαλάω για μια δουλειά. Κανένας δε φάνηκε πρόθυμος να με βοηθήσει. Μόνο εκείνος...

Ήταν μια βραδιά του Φλεβάρη. Τα χρήματα μου είχαν τελειώσει. Καθόμουν σε ένα παγκάκι της πλατείας Βικτωρίας. Το κρύο τρυπούσε το σώμα μου. Με πλησίασε ένας νεαρός. Καλοντυμένος με ωραία χαρακτηριστικά. Με ρώτησε το όνομά μου. Φοβήθηκα και δεν του απάντησα.

«Το παίζεις δύσκολη;» με ρώτησε με έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή. Σηκώθηκα να φύγω, με έπιασε από το χέρι και άρχισε να μου μιλάει γλυκά. Μου ζήτησε συγνώμη και μου πρόσφερε τσιγάρο. Του είπα πως δεν καπνίζω.

«Λοιπόν, θα μου πεις τι σου συμβαίνει;». Όσο περνούσε η ώρα ένιωθα όμορφα μαζί του. Του είπα την ιστορία μου χωρίς δισταγμό. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που έδειξε κάποιο ενδιαφέρον για μένα. Μου είπε να μη φοβάμαι. Πως τώρα είχα εκείνον.

Με οδήγησε σε ένα μικρό δωμάτιο με λιγοστά έπιπλα. Μου είπε πως αυτό θα είναι το σπίτι μου από εδώ και μπρος. Ήμουν αμήχανη μα μέσα μου ευχαριστούσα τον Θεό για την τύχη μου. Ύστερα από λίγο εκείνος έφυγε. Έμεινα μόνη μου στο μικρό δωμάτιο. Ήμουν πολύ κουρασμένη και ταλαιπωρημένη που με πήρε αμέσως ο ύπνος.

Νωρίς, το επόμενο πρωί, βρισκόταν και πάλι κοντά μου. Μπήκε στο δωμάτιο κρατώντας δύο σακούλες. Στη μία, που ήταν πιο μικρή, είχε φαγητό.

«Σκέφτηκα θα πεινάς» μου είπε. Όταν τον ρώτησα για το περιεχόμενο της άλλης σακούλας μου απάντησε πως βιάζομαι. Μου ζητούσε να του μιλάω συνέχεια. Κάποια στιγμή με πλησίασε και μου έδωσε ένα φιλί. Τραβήχτηκα.

«Άκου να δεις, αν θέλεις να επιβιώσεις πρέπει να κάνεις ό,τι σου λέω. Μόνο εμένα έχεις τώρα» είπε με τόνο αυστηρό. Με πλησίασε ξανά. Άρχισε να μου σκίζει τα ρούχα. Τον παρακαλούσα να σταματήσει μα δε με άκουγε. Όρμησε πάνω μου σαν λυσσασμένο σκυλί. Η αντίστασή μου τον εκνεύρισε και άρχισε να με κτυπάει και να με βρίζει. Τρόμαξα τόσο πολύ που αφέθηκα στη μοίρα μου. Όταν τελείωσε, αφού ετοιμάστηκε να φύγει, μου είπε:

«Το μεσημέρι θα περάσει μια κοπέλα από εδώ. Εκείνη θα σου πει τι πρέπει να κάνεις και φρόντισε να την ακούσεις αν θες να τα πάμε καλά. Και μη σκεφτείς να φύγεις γιατί την έχεις βάψει».

Βρόντηξε δυνατά την πόρτα βγαίνοντας. Εγώ βρισκόμουν ακόμα στο κρεβάτι γυμνή και έκλαιγα. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι γινόταν.

Το μεσημέρι ένας ήχος ακούστηκε στην πόρτα. Άνοιξα. Ήταν η κοπέλα που περίμενα. Το πρόσωπό της ήταν έντονα βαμμένο και τα ρούχα της δήλωναν αμέσως την ιδιότητά της. Έμοιαζε με τις κοπέλες που έκαναν πιάτσα στην πλατεία Βικτωρίας τα βράδια. Τις παρακολουθούσα εκείνες τις μέρες που βρισκόμουν στο δρόμο. Όλα είχαν ξεκαθαρίσει στο μυαλό μου.

Η κοπέλα πέρασε και κάθισε στον πάτο του κρεβατιού. Μου είπε πως δεν είχαμε χρόνο. Τα μάτια μου άρχισαν να τρέχουν δάκρυα.

«Άστα αυτά τώρα. Με τον καιρό θα συνηθίσεις. Ο Στράτος μου είπε πως σου έφερε μια τσάντα με τα πράγματα της δουλειάς. Πού είναι;».

Εννοούσε τη μεγάλη σακούλα, την ύπαρξη της οποίας είχα ξεχάσει. Δίχως να χάσει χρόνο, η κοπέλα άρχισε να με βάφει. Το πρόσωπό μου καλύφθηκε από αρκετές στρώσεις λευκής

πούδρας και τα χείλη μου με κόκκινο κραγιόν. Το σώμα μου έντυσαν προκλητικά ρούχα.

«Γύρω στις έντεκα θα βγούμε στην πιάτσα. Όταν βλέπεις κάποιο αυτοκίνητο, θα πλησιάζεις την πόρτα του συνοδηγού. Εκείνος θα κατεβάσει το τζάμι και θα σε ρωτήσει την τιμή. Θα στήνεις το σώμα σου προκλητικά και θα του μιλάς με αυτοπεποίθηση για να τον ανάψεις. Θα μπεις στο αυτοκίνητο και όλα τα άλλα άστα σε εκείνον».

Αυτά ήταν τα λόγια της «δασκάλας μου». Όταν πήγα να τη ρωτήσω κάποια πράγματα για εκείνη με σταμάτησε.

«Δεν έχουν σημασία αυτά. Πρέπει να μάθεις τη δουλειά αν θες να γλυτώσεις το τομάρι σου» ήταν η απάντησή της και συνέχισε «ο Στράτος δεν αστειεύεται, είναι ικανός για όλα».

Εκείνη τη νύχτα είχα τον πρώτο μου πελάτη. Πλησίασε με το αυτοκίνητό του και από το παράθυρο με κάλεσε να μπω μέσα. Με είδε που δίσταζα και για να με δελεάσει μου διπλασίασε την αμοιβή. Λίγο αργότερα βρέθηκα γυμνή σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Όταν τελείωσε η πράξη, ένιωθα τη βρωμιά του στο σώμα μα και στην ψυχή μου. Η ρετσινιά της πόρνης είχε πλέον χαραχτεί πάνω μου. Και έγιναν όλα τόσο γρήγορα. Μέσα σε μία νύχτα η ζωή μου άλλαξε.

Μέσα στη βρωμιά στην οποία ζούσα και στους σκοτεινούς δρόμους γνώρισα τον έρωτα. Το όνομά του: Παύλος, ένας πλανόδιος μουσικός. Τριάντα χρονών, ψηλός με σκούρα μαλλιά και καθαρό βλέμμα. Μου φερόταν τρυφερά. Ερχόταν σ' εμένα τις πρώτες πρωινές ώρες γιατί δεν ήθελε να νοιώθει την μυρωδιά κάποιου άλλου στο κορμί μου. Ναι τον ερωτεύτηκα μα δεν του το είπα ποτέ. Τι θα έβγαине; Ποιός θα ήθελε για σύντροφο, γυναίκα, μάνα των παιδιών του, μια γυναίκα του δρόμου; Συχνά σκεφτόμουν πως αν τον είχα γνωρίσει πιο νωρίς, η ζωή μου θα ήταν διαφορετική. Δε θα

πούλαγα το κορμί μου για λίγη επιβίωση, δε θα σερνόμουν στους δρόμους τώρα ψάχνοντας μια ήσυχη γωνιά για να περάσει και άλλη μια μέρα.

Για τα επόμενα πέντε χρόνια ήμουν μία από τις πόρνες του Στράτου. Μια μέρα, αφού πέρασε να του δώσω τα χρήματα που είχα πιάσει την προηγούμενη νύχτα, με το που έφυγε, μάζεψα λίγα ρούχα σε μια βαλίτσα και εξαφανίστηκα. Άλλαξα περιοχή και δεν τον ξαναείδα από τότε.

Συνέχισα το πεζοδρόμιο για άλλα είκοσι χρόνια. Όμως ο χρόνος με γέρασε. Δεν περνούσε άλλο πια η μπογιά μου. Κι ας λένε πως η γριά κότα έχει το ζουμί...

Αυτά τα είκοσι χρόνια δούλευα μόνη μου. Δεν έβαλα κανέναν νταβατζή στο κεφάλι μου. Για αρκετό καιρό ζούσα καλά. Είχα νοικιάσει ένα δωάρι και το είχα κάνει κούκλα. Δε λυπόμουν τα χρήματα. Τα ξόδευα όλα για ακριβά έπιπλα, ακριβά χαλιά και κουρτίνες. Έτσι δημιουργούσα την ψευδαίσθηση μιας κανονικής ζωής. Όπως όμως προανέφερα, η δουλειά τα τελευταία χρόνια δεν πήγαινε καλά. Οι άντρες προτιμούσαν τις νεαρές κοπέλες αλλοδαπής προέλευσης για να τους σβήσουν την κάψα που είχαν ανάμεσα στα σκέλια τους και, σαν να μην έφτανε αυτό, ξεκίνησαν και τα προβλήματα με την υγεία μου.

Πάνε πέντε χρόνια που ο γιατρός μου διέγνωσε καρκίνο στους πνεύμονες. Έκοψα το τσιγάρο και έκανα τις χημειοθεραπείες. Το σώμα μου στρογγύλεψε και τα μακριά, μαύρα μαλλιά μου έπεφταν στο μαξιλάρι. Άρχισα να αντιμετωπίζω οικονομικά προβλήματα. Δεν μπορούσα να κρατήσω πια το διαμέρισμα. Τα πούλησα όλα για να καλύψω τα έξοδά μου. Γλίτωσα από τον καρκίνο μα βρέθηκα ξανά στον δρόμο.

Την ημέρα γυρνάω από εκκλησία σε εκκλησία και ζητιανεύω. Παρακαλάω για λίγα χρήματα που θα μου εξασφαλίσουν άλλη μία μέρα την επιβίωση.

Όλα μου τα χρόνια τα πέρασα στους δρόμους. Δρόμοι δίχως φώτα. Στους δρόμους αυτούς πούλησα το κορμί μου για να επιβιώσω, σε αυτούς τους δρόμους είδα νέους ανθρώπους πεθαμένους στα πεζοδρόμια με μια σύριγγα καρφωμένη στο μπράτσο. Σε αυτούς τους δρόμους τριγυρνώ ακόμα μα τώρα είναι πλημμυρισμένοι από το φως της μέρας που με κάνει να βλέπω σε κάθε μου βήμα την κατάντια μου.

Είμαι η Αλίκη και αυτή είναι με δυο λόγια η ιστορία μου. Τώρα που νιώθω το τέλος να πλησιάζει, ένιωσα την ανάγκη να τη γράψω. Θα μπορούσα να γράψω πολλές σελίδες μα δεν πειράζει. Φτάνει που αυτός που θα με βρει, όταν η μυρωδιά από το σάπιο μου κουφάρι τον οδηγήσει εδώ, θα μάθει το όνομά μου και έτσι δε θα μείνω άγνωστη στη μνήμη κάποιου.

Είμαι η Αλίκη, η Αλίκη του δρόμου και έτσι θέλω να με θυμάσαι εσύ που θα σκύψεις με λύπη από πάνω μου μια μέρα ή μια νύχτα.

Σε ξύπνησα;

Μάιος 2012

«Πώς θα ήταν η ζωή μου αν δεν τον είχα γνωρίσει; Πού θα ήμουν τώρα; Κι αν του πω να χωρίσουμε πώς θα αντιδράσει; Αλλά όχι, δε θα του κάνω το χατίρι».

Αυτά σκεφτόταν και τα μάτια της δεν έλεγαν να κλείσουν. Κάθε φορά που εκείνος γυρνούσε αργά το βράδυ από το γραφείο, εκείνη ξυπνούσε με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια της. Του έριξε ένα βλέμμα, απορώντας πώς μπορεί να κοιμάται δίπλα της, ενώ λίγες ώρες πριν άγγιζε κάποια άλλη...

«Δουλειά στο γραφείο ε; Αχ καημένε, δεν πρόλαβες να ενημερώσεις τη γραμματέα σου και μου τα ξέρασε όλα... Κάτι πρέπει να κάνω αλλιώς θα τρελαθώ. Κι αν τον σκοτώσω;».

Τα μάτια της έλαμψαν στο σκοτάδι ενώ στα χείλη της ζωγραφίστηκε το χαμόγελο της ικανοποίησης. Ήθελε να τον εκδικηθεί για την προδοσία του. Το μυαλό της κυριεύτηκε από μίσος. Με νωχελικές κινήσεις άρπαξε το μαξιλάρι, φράζοντάς του κάθε είσοδο ζωής. Μια κραυγή, που πήγε να βγει από τα χείλη του, την έκανε να βάλει περισσότερη δύναμη, πνίγοντάς τη στους τέσσερις τοίχους του δωματίου. Όσο το σώμα του σπαρταρούσε πάνω στο στρώμα, σαν σώμα ψαριού έξω από το νερό, τόσο εκείνη ένιωθε το αίσθημα της δικαίωσης να πλημμυρίζει κάθε κύτταρο του κορμιού της.

Όταν το σώμα του έμεινε κενό πνεύματος, τράβηξε το μαξιλάρι από το πρόσωπό του. Το χρώμα του είχε ξεθωριάσει και στα μάτια του, που παρέμειναν ανοιχτά, είχε ζωγραφιστεί ο αιφνιδιασμός του. Η Αλεξάνδρα στάθηκε στην άκρη του κρεβατιού να τον κοιτάζει. Η έκφρασή του, της προκάλεσε ένα δυνατό γέλιο. Πρώτη φορά τον έβλεπε φοβισμένο.

Άναψε τσιγάρο. Επιδεικτικά πετούσε τις στάχτες πάνω στο άψυχο σώμα. «Στην οικογένειά του θα πω ότι με εγκατέλειψε για την γκόμενα. Όλοι ήξεραν τις γκομενοδουλειές του. Μόνο εγώ

τις έμαθα τελευταία» ψιθύριζε, γυρνώντας το δωμάτιο απ' άκρη σ' άκρη, προσπαθώντας να βρει μια δικαιολογία για την εξαφάνιση του Τάκη.

Ο χαρμόσυνος ήχος της καμπάνας από την εκκλησία καθώς ξημέρωνε του Αγίου Νικολάου, που βρισκόταν δυο τετράγωνα πιο κάτω, διέκοψε τις σκέψεις της. «Πρέπει να βιαστώ» σκέφτηκε. Τύλιξε το σώμα σε μια κουβέρτα. Το έσυρε μέχρι το ασανσέρ και από εκεί μέχρι το αυτοκίνητό της.

Οδηγούσε για αρκετή ώρα. Βρέθηκε σε μια ερημική τοποθεσία χωρίς να καταλάβει το πώς. Έσυρε το σώμα ως την άκρη μιας απότομης πλαγιάς. Πέταξε το πτώμα χωρίς καθυστέρηση, χωρίς κανένα αντίο. Ήθελε να τελειώνει...

Κόντευε μεσημέρι. Ο θόρυβος, που ερχόταν από το σαλόνι την έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Απόρησε. Αλλά αυτή η απορία της δεν ήταν τίποτα, μπροστά σε αυτή που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της, όταν μπαίνοντας στο σαλόνι, αντίκρισε τον Τάκη να τη ρωτάει: «Σε ξύπνησα;».

Το ταξίδι

Μάιος 2012,
Deity.gr

Τα γενέθλια του Φίλιππου ήταν γεγονός. Η Ελένη αποφάσισε να αφήσει το λογιστικό γραφείο στα ικανά χέρια της Σοφίας, πρώην συμφοιτήτρια και νυν συνεργάτιδα, ώστε να μπορεί να αφιερώσει όλη τη μέρα στον σύντροφό της. Γνωρίστηκαν πριν οχτώ μήνες και ήταν τα πρώτα γενέθλια που θα περνούσαν μαζί. Από το πρωί είχε ξεχυθεί στα μαγαζιά για να βρει το κατάλληλο δώρο και να αγοράσει το γαλάζιο φόρεμα που είχε σταμπάρει πριν λίγες μέρες σε βιτρίνα γνωστής μπουτίκ του Κολωνακίου και που η Σοφία, όλες αυτές τις μέρες, της είχε πάρει τα αυτιά να το αγοράσει καθώς πίστευε πως θα αναδείκνυε το καλλίγραμμα σώμα και τα γαλάζια μάτια της. Στη συνέχεια, το πρόγραμμά της προέβλεπε ψώνια στο σούπερ μάρκετ ώστε να αγοράσει τα απαραίτητα υλικά για το δείπνο-έκπληξη στον αγαπημένο της, όταν εκείνος θα γυρνούσε ανυποψίαστος αργά το απόγευμα από τη δουλειά - η διαφημιστική εταιρεία στην οποία εργαζόταν, ετοίμαζε μια μεγάλη καμπάνια και ο προϊστάμενος είχε επιβάλει εξοντωτικά ωράρια στους υφισταμένους του.

Η Ελένη ανέβηκε στον πέμπτο όροφο και άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος με τα δικά της κλειδιά. Τα γέλια που ερχόταν από την κρεβατοκάμαρα τη βεβαίωσαν πως δεν ήταν μόνη. Πλησίασε και άνοιξε γρήγορα την πόρτα. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα όταν αντίκρισε τη Νατάσσα, παιδική της φίλη από το δημοτικό και μόνο άνθρωπο στον οποίο η Ελένη εξομολογούνταν τα πάντα, στην αγκαλιά του Φίλιππου. Για μερικά δευτερόλεπτα το σώμα της δε σάλευε καθόλου. Ένωσε το αίμα στις φλέβες της να παγώνει, κάνοντάς την ανήμπορη να αντιδράσει. Όταν κατάφερε να ανακτήσει κάποιες από τις δυνάμεις της, είπε με φωνή που ίσα που έβγαινε από μέσα της: «Δε θέλω να σας ξαναδώ μπροστά μου» και γύρισε να φύγει πριν καταρρεύσει. Το παράνομο ζευγάρι, που τόση ώρα είχε μείνει

και αυτό παγωμένο, περιμένοντας κάποια αντίδρασή της, δεν είπε τίποτα. Μόνο ο Φίλιππος έτρεξε πίσω της όταν εκείνη βγήκε από την κρεβατοκάμαρα, φωνάζοντας το όνομά της. Το βλέμμα της όμως, που ξεχείλιζε θυμό, απέτρεψε την όποια δικαιολογία σκόπευε να της πει. Ο θόρυβος από το κλείσιμο της πόρτας έσπασε τη σιωπή και η Ελένη, από τη σύγχυση, δεν κατάλαβε για πότε βρέθηκε στον δρόμο.

Περπατούσε για ώρες χωρίς να σταματά, διώχνοντας κάθε σκέψη από το μυαλό της. Δεν ήθελε να συνειδητοποιήσει όσα είχαν συμβεί μα, κυρίως, δεν ήθελε να ομολογήσει στον εαυτό της πως στα τριάντα δύο της είχε μείνει και πάλι μόνη, πως πάλι κάποιος την πρόδωσε και μάλιστα αυτή τη φορά το χτύπημα ήταν διπλό.

Η άνοιξη είχε φτάσει στο τέλος της και ο ήλιος έκανε την Αθήνα να μοιάζει με καζάνι που βράζει. Τα μακριά, καστανά μαλλιά της σκούπιζαν τον ιδρώτα που κυλούσε στον λαιμό ενώ τα μεγάλα, μαύρα γυαλιά που φορούσε, έκρυβαν την απόγνωση που πλέον ήταν ξεκάθαρα ζωγραφισμένη στο βλέμμα της. Άνθρωποι περνούσαν δίπλα της ακουμπώντας τη, μα εκείνη δεν ένιωθε τίποτα, ούτε τις κόρνες από τα κολλημένα αυτοκίνητα στην κίνηση άκουγε. Μόνο περπατούσε χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει.

Τα βήματά της, την οδήγησαν στον Πειραιά. Απόθεσε το σώμα της σε ένα παγκάκι στην προβλήτα του λιμανιού και άρχισε να αγναντεύει τη θάλασσα και τα αγκυροβολημένα καράβια. Κάθε φορά που ένιωθε να πνίγεται, επέστρεφε εκεί. Η αίσθηση ότι μπορούσε να επιβιβαστεί σε ένα καράβι, να χαθεί στο απέραντο γαλάζιο και να βρεθεί μακριά από τα προβλήματά της, την έκανε να χαλαρώνει. Πάντα ονειρευόταν ένα ταξίδι. Η συνήθειά της αυτή ίσως να οφείλονταν στον πατέρα της, ο οποίος στα νιάτα του και πριν γνωρίσει τη

μητέρα της, είχε κάνει για μικρό χρονικό διάστημα τη δουλειά του ναυτικού. Την έπιανε από το χέρι και την οδηγούσε στη θάλασσα, όπου της αφηγούνταν ιστορίες από τα λιγοστά ταξίδια του. Του είχε μεγάλη αδυναμία και το καρδιακό επεισόδιο που σταμάτησε τη ζωή του όταν εκείνη ήταν έντεκα χρονών, την έκανε να νιώθει απέραντη μοναξιά καθώς η μητέρα της δεν είχε χρόνο για βόλτες και γενικά δεν είχε χρόνο για εκείνη.

Οι μνήμες άρχισαν να ξυπνούν και τώρα δεν μπορούσε να τις αποφύγει. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα και όσο κι αν ήθελε να αποτρέψει τους λυγμούς, που τόση ώρα κρατούσε μέσα της για να μη βγουν στην επιφάνεια, δεν τα κατάφερε. Ξέσπασε σε ένα γοερό κλάμα. Έμοιαζε με μικρό παιδί που ένιωθε πως το αδίκησαν.

Στο μυαλό της ήρθε ο Αλέξης, ο πρώτος της έρωτας. Ήταν στην τελευταία τάξη του Λυκείου. Εκείνος ψηλός, με ξανθά μαλλιά και γυμνασμένο σώμα, αποτελούσε τον κρυφό πόθο κάθε μαθήτριας. Εκείνη χωμένη στα βιβλία της, τα έχασε όταν της ζήτησε να τον συνοδέψει στον ετήσιο χορό του σχολείου. Θυμάται τη Νατάσσα να της λέει πως ζηλεύει την τύχη της. Περνούσε καλά μαζί του μέχρι τη στιγμή, που δύο χρόνια αργότερα, ανακάλυψε πως την απατούσε και όσο κι αν δήλωνε κλαίγοντας στην αγκαλιά της Νατάσσας πως δεν πρόκειται ξανά να εμπιστευτεί άντρα στη ζωή της, δεν μπόρεσε να αντισταθεί στη γοητεία του Νίκου.

Τον γνώρισε στο δεύτερο έτος της σχολής. Περνούσαν υπέροχα μαζί και έκαναν όνειρα για το μέλλον. Ο Αλέξης είχε γίνει πια ανάμνηση που δεν πονούσε πια. Η Ελένη ήταν τρελά ερωτευμένη μαζί του και έτσι έδειχνε και εκείνος γι' αυτό ήταν μεγάλη η έκπληξή της όταν της ζήτησε λίγο χρόνο για να σκεφτεί.

«Τι να σκεφτεί; Αφού τον αγαπάω και με αγαπάει; Δεν καταλαβαίνω» θυμάται να λέει στη Νατάσσα η ίδια.

«Είναι λογικό μετά από τρία χρόνια που είστε μαζί να θέλει λίγο χρόνο με τον εαυτό του. Άσε που μπορεί να θέλει να σκεφτεί πριν σου κάνει την πρόταση» της απάντησε εκείνη για να την παρηγορήσει.

«Λες να είναι αυτό; Μακάρι» είπε η Ελένη και άρχισε να σκέφτεται τη στιγμή που ο Νίκος θα έπεφτε στα γόνατα και θα της ζητούσε να την παντρευτεί, αφήνοντας έναν αναστεναγμό να βγει. Από μικρή η Ελένη ήθελε να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια, όμως ο χρόνος που της ζήτησε ο Νίκος δεν ήταν για να της κάνει πρόταση γάμου αλλά για να σιγουρέψει την Μαρία, μια πρωτοετή φοιτήτρια που του είχε πάρει τα μυαλά, όπως της εξομολογήθηκε ο ίδιος αργότερα. Και τώρα είχε να αντιμετωπίσει την προδοσία του Φίλιππου και της Νατάσσας.

Τον Φίλιππο τον γνώρισε οχτώ μήνες πριν. Ήταν καιρό μόνη της και αποφασισμένη αυτή τη φορά να κρατήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στον εαυτό της. Η στενή πολιορκία εκείνου όμως την έκανε να παραδοθεί. Η ευτυχία της είχε χτυπήσει την πόρτα. Η θετική του ματιά στη ζωή και το αστείρευτο χιούμορ του, είχαν διώξει μακριά κάθε θλίψη και, παρόλο που ήταν λίγο καιρό μαζί, εκείνη ήταν έτοιμη να μοιραστεί το υπόλοιπο της ζωής της μαζί του. Μάλιστα στο επετειακό δείπνο, για τους έξι μήνες της σχέσης τους, εκείνη δεν έχασε την ευκαιρία και του έκανε πρόταση γάμου. Εκείνος χαμογέλασε και της είπε πως δεν υπήρχε λόγος να βιάζονται. Η Ελένη άφησε ένα χαμόγελο να ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της μα μέσα της την πείραζε η απάντησή του.

«Μα δεν καταλαβαίνει ότι δεν είμαι πια κανένα κοριτσάκι. Είμαι τριάντα δύο. Θέλω να κάνω οικογένεια, παιδιά. Δε θέλω να γίνω πρώτα γριά και μετά μάνα» φώναζε η Ελένη στο τηλέφωνο, την

επόμενη μέρα που πήρε τη Νατάσσα για να της πει τα νέα. Εκείνη τη συμβούλεψε να μην τον πιέσει για τίποτα και να απολαύσει αυτό που της συμβαίνει. Πόσο ψεύτικα ακούγονταν τώρα στα αυτιά της τα λόγια της Νατάσσας.

Ένας λυγμός ανέβηκε στον λαιμό της. Άρχισε να αναρωτιέται τι έκανε λάθος και στο τέλος έμενε πάντα μόνη. Γιατί δεν είχε βρει ακόμα την αγάπη και τη συντροφικότητα που από μικρή ονειρευόταν;

Η ώρα είχε περάσει. Ο ήλιος είχε σταματήσει να καίει την επιδερμίδα της ενώ το δροσερό αεράκι έφερνε στα ρουθούνια της την αρμύρα της θάλασσας. Δεν ήθελε να γυρίσει στο σπίτι καθώς δεν ήταν έτοιμη να αντιμετωπίσει τη μητέρα της που σίγουρα θα της καταλόγιζε ευθύνες για ότι είχε συμβεί. Σηκώθηκε για να φύγει μα ο αριθμός τηλεφώνου και το μήνυμα που τον συνόδευε, γραμμένα στην πλάτη από το παγκάκι της τράβηξαν την προσοχή και στάθηκε. Το μήνυμα έγραφε:

«Αν θέλεις να ταξιδέψεις μακριά από τη μοναξιά, πάρε με τηλέφωνο. Δημήτρης».

Έμεινε να το κοιτάζει για μερικά λεπτά. Προσπαθούσε να καταλάβει τι κρυβόταν πίσω από τις λέξεις. Τι μπορεί να οδήγησε έναν άνθρωπο στο να γράψει το τηλέφωνό του σε ένα παγκάκι; Διάφορες σκέψεις άρχισαν να περνάνε από το μυαλό της.

«Κανένas τρελός θα είναι ή ζιγκολό».

Γύρισε να φύγει μα της ήρθε η εικόνα της Νατάσσας στην αγκαλιά του Φίλιππου και αμέσως μετά η εικόνα της μητέρας της να την περιμένει στο σαλόνι και με ύφος να την επικρίνει για τα λάθη της. Χωρίς να το σκεφτεί άλλο έβγαλε το κινητό από την τσάντα της και άρχισε να πληκτρολογεί τον αριθμό.

«Μα τι είναι αυτά που κάνω» σκέφτηκε και έκλεισε το κινητό πριν προλάβει να χτυπήσει. Πηγαινοερχόταν πάνω κάτω μην ξέροντας τι να κάνει. Στο μυαλό της επικρατούσε τρικυμία. Από τη μια ήθελε να πάρει εκδίκηση για την προδοσία του Φίλιππου και της Νατάσσας αλλά από την άλλη φοβόταν για το τι μπορεί να κρύβονταν πίσω από το μήνυμα που ήταν χαραγμένο στο παγκάκι.

«Θα πάρω. Τι έχω να χάσω;» είπε χαμηλόφωνα στον εαυτό της και ξανά πληκτρολόγησε τον αριθμό.

«Παρακαλώ» ακούστηκε μια αντρική φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής. Η Ελένη τα έχασε. Δεν ήξερε τι να πει.

«Παρακαλώ» επανέλαβε ο Δημήτρης με πιο ζωηρό τόνο στη φωνή.

«Γεια σου» κατάφερε να ψελλίσει η Ελένη με τρεμάμενη φωνή και συνέχισε «είδα τον αριθμό σου και...» δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της.

«Πως σε λένε;» τη διέκοψε ο Δημήτρης. Ο τόνος της φωνής του έδειχνε έναν άνθρωπο που σίγουρα το είχε ξανακάνει. Ήταν άνετος ενώ το χιούμορ του έκανε την Ελένη να ξεχάσει για λίγο την αμηχανία της. Αφού ανταλλάξαν κάποιες τυπικές κουβέντες, έδωσαν ραντεβού μία ώρα αργότερα σε καφετέρια της περιοχής.

Μία ώρα αργότερα η Ελένη βρισκόταν έξω από την καφετέρια που είχαν δώσει ραντεβού. Το άγχος για το τι θα συναντούσε την είχε καταβάλει. Σκέφτηκε να τον καλέσει στο τηλέφωνο και να του πει ότι δε θα πάει, όμως η περιέργειά της νίκησε. Έσπρωξε την πόρτα και βρέθηκε μέσα. Ο αέρας του κλιματιστικού τη δρόσισε. Ο χώρος ήταν καλόγουστος και πλημμυρισμένος από ωραίες μυρωδιές και ψιθύρους από τους θαμώνες. Η Ελένη στάθηκε στη μέση και άρχισε να βολιδοσκοπεί τον χώρο. Τα μάτια της έψαχναν για άντρα

τριάντα ετών, με μακριά, ξανθά μαλλιά. Το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το βλέμμα του, καθόταν στο βάθος. Όλες οι προβλέψεις της είχαν πέσει έξω. Ο Δημήτρης ήταν πολύ γοητευτικός και δεν έδινε την εντύπωση τρελού. Η αμηχανία της Ελένης εξαφανίστηκε και πλησίασε το τραπέζι του γεμάτη αυτοπεποίθηση.

«Χαίρω πολύ» της απάντησε εκείνος όταν του έδωσε το χέρι της και του συστήθηκε. Τα πρώτα λεπτά στην κουβέντα τους κυριαρχούσαν γενικότητες. Η Ελένη τα είχε αφήσει όλα πίσω της. Κανένα σημάδι άγχους και αμηχανίας δεν υπήρχε πάνω της. Ένιωθε σαν μικρό κορίτσι που έβγαινε το πρώτο ραντεβού. Το βλέμμα της σκοτείνιασε μόνο όταν ο Δημήτρης τη ρώτησε:

«Για ποιο λόγο αποφάσισες να μου τηλεφωνήσεις;».

Η σιωπή πήρε μακριά τις γενικότητες. Η Ελένη έδειχνε ξανά την αμηχανία της αλλά γρήγορα βρήκε ξανά την αυτοκυριαρχία της και του απάντησε με ερώτηση:

«Εσένα τι σε έκανε να γράφεις το τηλέφωνό σου δεξιά και αριστερά;».

«Αποφεύγεις την απάντηση» συνέχισε εκείνος.

«Κι εσύ» του αντιγύρισε εκείνη.

Η συζήτηση άρχισε να μοιάζει με παρτίδα πινγκ πονγκ. Ο ένας πετούσε το μπαλάκι στον άλλο και η Ελένη έδειχνε να απολαμβάνει αυτό το παιχνίδι. Ο Δημήτρης της άρεσε πολύ και εκείνος έδειχνε να απολαμβάνει την παρέα της. Δύο ώρες μετά βρέθηκαν στο σπίτι του.

Μπήκαν στο διαμέρισμα ανταλλάσσοντας παθιασμένα φιλιά. Γρήγορα βρέθηκαν γυμνοί στο κρεβάτι. Το γυμνασμένο σώμα του σκέπασε το δικό της. Οι ψίθυροι από την ηδονή που προκαλούσε ο ένας στον άλλο γέμισαν ασφυκτικά τη μικρή

γκαρσονιέρα. Όλο το βράδυ το πέρασαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Το επόμενο πρωί τα κορμιά τους έγιναν και πάλι ένα. Η Ελένη κοίταξε το ρολόι της και πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο. Δεν είχε δώσει σημεία ζωής από το προηγούμενο βράδυ και σκέφτηκε πως θα ανησυχούσαν οι δικοί της. Ντύθηκε γρήγορα και γύρισε προς τον Δημήτρη, ο οποίος, τόση ώρα, δεν είχε πάρει τα μάτια του από πάνω της.

«Θα τα πούμε το απόγευμα;» τον ρώτησε εκείνη. Ο Δημήτρης ανασηκώθηκε από το κρεβάτι, κατέβασε το βλέμμα του και της απάντησε:

«Στις πέντε φεύγω για Ρόδο. Ένας φίλος μου έχει μαγαζί εκεί και θα πάω να δουλέψω».

Η Ελένη σκοτείνιασε πάλι. Σαν αστραπή ήρθαν στο μυαλό της όλα όσα είχαν συμβεί την προηγούμενη μέρα. Σκέφτηκε πως θα έμενε μόνη για ακόμα μία φορά. Ο Δημήτρης σηκώθηκε και πήγε κοντά της.

«Ξέρω είναι νωρίς αλλά αν θέλεις μπορείς να έρθεις μαζί μου» της είπε. Τα μάτια της Ελένης άνοιξαν διάπλατα.

«Μαζί σου; Μα πώς;» απόρησε εκείνη. «Δε γνωριζόμαστε καθόλου».

«Έχουμε ένα καλοκαίρι μπροστά μας για να γνωριστούμε. Άλλωστε δε νομίζω να έχεις να χάσεις και πολλά, αλλιώς δε θα μου τηλεφωνούσες» της απάντησε εκείνος.

Η Ελένη βγήκε από το μικρό διαμέρισμα δίνοντάς του την υπόσχεση ότι θα το σκεφτεί.

Μέχρι να φτάσει στο σπίτι της προσπαθούσε να βάλει τις σκέψεις της σε τάξη. Η πρόταση του Δημήτρη την προβλημάτισε. Όταν άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε τη μητέρα της να την περιμένει στο σαλόνι διαβάζοντας ένα βιβλίο,

ατάραχη για την εξαφάνισή της, απόρησε. Η απορία της όμως λύθηκε όταν την άκουσε να της λέει:

«Χθες το απόγευμα ήρθε από εδώ η Νατάσσα. Ήθελε να σου δώσει κάποιες εξηγήσεις αλλά...».

«Εξηγήσεις ε... Τόσο θράσος δηλαδή» τη διέκοψε η Ελένη.

Η μητέρα της προσπάθησε να την πείσει να ξανασκεφτεί πιο ψύχραιμα όσα είχαν συμβεί, προβάλλοντάς της διάφορα επιχειρήματα. Η συμπεριφορά της όμως αυτή έδωσε στην Ελένη την απάντηση που έψαχνε.

Στις πέντε παρά τέταρτο βρισκόταν ξανά στην αγκαλιά του Δημήτρη αλλά όχι στο σπίτι ή σε κάποια καφετέρια αλλά στο κατάστρωμα του πλοίου. Οι μηχανές του ξεκίνησαν να δουλεύουν. Η ήρεμη θάλασσα ταραχτηκε από το πέρασμά του. Το ταξίδι μόλις είχε αρχίσει. Η θέα του λιμανιού έμοιαζε τόσο μακρινή όπως και όσα είχε ζήσει η Ελένη την προηγούμενη μέρα.

Λάθος
προτεραιότητες

Ιούνιος 2012,
Deity.gr

Ο Πέτρος σηκώθηκε από το κρεβάτι του πριν χτυπήσει το ξυπνητήρι. Έκανε ένα γρήγορο μπάνιο, έλεγξε τον φάκελό του για να βεβαιωθεί πως δεν είχε ξεχάσει κάποιο σημαντικό έγγραφο και κατέβηκε στην κουζίνα. Εκεί τον περίμενε η Μαρία. Τον καλημέρισε με ένα φιλί και του ετοίμασε τον καφέ του.

«Έχεις άγχος;» τον ρώτησε.

«Πολύ. Η σημερινή συνάντηση θα κρίνει το μέλλον μου στην τράπεζα» απάντησε εκείνος.

«Μια χαρά θα τα πας. Στο παρελθόν έχεις κλείσει πολλές τέτοιες συμφωνίες».

«Δεν είναι το ίδιο. Η κατάσταση που επικρατεί τώρα στην αγορά κάνει τους επενδυτές καχύποπτους. Δε θέλω να σκέφτομαι τι θα γίνει αν αποφασίσουν να μην επενδύσουν τα χρήματά τους στην τράπεζα» της απάντησε, πίνοντας μια γρήγορη γουλιά από τον καφέ του.

Στα τριάντα οχτώ του χρόνια, ο Πέτρος, ήταν επιτυχημένος χρηματιστής. Αφιέρωνε όλο τον χρόνο του στη δουλειά και όλα τα άλλα ερχόταν μετά. Δε χαλούσε ποτέ το πρόγραμμά του και ήθελε τα πάντα γύρω του να είναι τακτοποιημένα. Ακόμη και τα ρούχα του, εκείνος τα έβαζε στην ντουλάπα. Ήθελε ανά πάσα στιγμή να μπορεί να βρει την κόκκινη ή τη μαύρη γραβάτα, το λευκό ή το θαλασσί πουκάμισο. Η Μαρία δεν τολμούσε να βάλει χέρι στα πράγματά του και ο χώρος του γραφείου στο σπίτι αποτελούσε άβατο για εκείνη. Ήταν παντρεμένοι 10 χρόνια. Συχνά ένιωθε πως την παραμελούσε μα τις περισσότερες φορές δεν του έλεγε τίποτα. Η μόνη φορά που τσακώθηκαν άσχημα ήταν πριν από 8 χρόνια, όταν έσπασαν τα νερά και η Μαρία έφτασε μόνη της στη γυναικολογική κλινική καθώς εκείνος είχε επαγγελματικό ραντεβού. Ο Πέτρος έφτασε δυο ώρες αργότερα και είδε τον γιο

του στην αγκαλιά της. Έκλαψε μα εκείνη δε λύγισε. Τις επόμενες σαράντα μέρες δεν του είπε ούτε λέξη αλλά στο τέλος τον συγχώρεσε. Δεν είναι ότι δεν την αγαπούσε ή ότι δε νοιαζόταν για εκείνη, απλά κάθε επιτυχία στη δουλειά τον γέμιζε ικανοποίηση. Τον έκανε να πετά στα σύννεφα και να νιώθει σημαντικός και, παρά τα παράπονα των φίλων του, της γυναίκας του αλλά και του μικρού Νικόλα, που τον έβλεπε λίγα λεπτά πριν παραδοθεί στην αγκαλιά του Μορφέα, δεν έδειχνε διατεθειμένος να αλλάξει τη στάση του.

Έφερε άλλη μια φορά την κούπα του καφέ στα χείλη του, κοίταξε το ρολόι και πετάχτηκε από τη θέση του λες και τον χτύπησε ρεύμα.

«Άργησα» είπε και αφού τσέκαρε άλλη μία φορά τον φάκελό του, γύρισε να φύγει. Η Μαρία τον ακολούθησε στο σαλόνι και αφού του έδωσε ένα φιλί, του ευχήθηκε καλή επιτυχία. Άνοιξε την πόρτα για να φύγει μα η φωνή της τον σταμάτησε:

«Μην ξεχάσεις, στις τέσσερις είναι η έκθεση αγγειοπλαστικής που διοργανώνει το σχολείο του Νικόλα. Θα σε περιμένουμε στην είσοδο».

«Είναι απαραίτητο τώρα αυτό; Αφού θα πας εσύ» της απάντησε εκείνος κρατώντας την πόρτα ανοικτή.

«Το παιδί σε θέλει εκεί. Μου το ζήτησε χθες το βράδυ. Τόσο καιρό δεν έχεις έρθει ούτε σε μία σχολική εκδήλωση, οπότε σε παρακαλώ να είσαι εκεί στην ώρα σου».

«Σήμερα που με χρειάζονται στο γραφείο βρέθηκε να είναι και αυτό».

«Ο γιος σου σε χρειάζεται περισσότερο» του αντιγύρισε εκείνη και οι τόννοι άρχισαν να ανεβαίνουν επικίνδυνα. Οι φωνές τους ακούγονταν μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας. Πριν κλείσει η πόρτα του διαμερίσματος, ο Πέτρος, υποσχέθηκε στη Μαρία πως θα έκανε ότι μπορούσε μα δεν την έπεισε.

Ο συννεφιασμένος αθηναϊκός ουρανός ξέσπασε σε κεραυνούς και βροντές, ενώ οι χοντρές στάλες της βροχής σύντομα είχαν μετατρέψει τους δρόμους σε ορμητικούς χείμαρρους. Τα χέρια του Πέτρου χτυπούσαν με δύναμη το τιμόνι. Εδώ και αρκετή ώρα βρισκόταν κολλημένος στην κίνηση, ενώ οι πλημμυρισμένοι από τη βροχή δρόμοι, έκαναν την κυκλοφορία ακόμη πιο δύσκολη. Το ραντεβού του με τους επενδυτές πλησίαζε και εκείνος δεν είχε καταφέρει ακόμα να φτάσει στην τράπεζα. Τον είχε κυριεύσει το άγχος. Ο χτύπος του κινητού διέκοψε για λίγο τις σκέψεις του.

«Ναι» απάντησε με έντονο ύφος.

«Έλα ρε φίλε, πού σε πετυχαίνω;».

«Δημήτρη, όχι τώρα. Είμαι στον δρόμο για τη δουλειά και έχω αργήσει».

«Δε θα σε καθυστερήσω. Ήθελα απλά να σε ρωτήσω για...».

«Σου είπα, δεν προλαβαίνω τώρα. Θα σε πάρω αργότερα» τον διέκοψε, έκλεισε το τηλέφωνο και συνέχισε: «όλα τα είχα σήμερα μόνο να ακούω τον Δημήτρη να μου κλαίγεται για το κέρατο που του φόρεσε η Ολυμπία, μου έλειπε» και άρχισε να βλαστημά για την γκαντεμιά του.

Ο Δημήτρης ήταν παιδικός του φίλος και αυτή την περίοδο περνούσε μια άσχημη φάση στα προσωπικά του. Μιλούσαν στο τηλέφωνο αρκετές ώρες αλλά πάντα μετά τη δουλειά. Ο Πέτρος προσπαθούσε να τον παρηγορήσει και να του δείξει ότι θα έρθουν και άλλες Ολυμπίες. Τώρα όμως προείχε η δουλειά και σίγουρα δε θα άφηνε ούτε τον Δημήτρη ούτε και κανέναν άλλο να τον απασχολήσει. Η συμπεριφορά του αυτή, είχε γίνει αρκετές φορές αιτία παρεξηγήσεων ανάμεσα στους δύο φίλους.

Σε κάθε ευκαιρία πατούσε το γκάζι στο τέρμα ενώ κάθε φορά που κάποιος του έκλεινε το δρόμο, η κόρνα του

αυτοκινήτου βούιζε σαν τρελή. Από το άγχος του μπέρδεψε τη διαδρομή και έστριψε σε ένα λάθος στενό. Για να μην καθυστερήσει κάνοντας τον κύκλο, έκανε επιτόπου στροφή μα δεν πρόσεξε το μηχανάκι που ερχόταν. Το μηχανάκι έπεσε πάνω στην πόρτα του οδηγού. Ο νεαρός μοτοσικλετιστής βρέθηκε στην άσφαλτο. Ο Πέτρος βγήκε από το αυτοκίνητο. Ευτυχώς κανένας από τους δύο δεν είχε πάθει τίποτα. Μόνο κάποιες γρατζουνιές στα χέρια και τα πόδια του νεαρού μοτοσικλετιστή, ο οποίος ξέσπασε και άρχισε να «στολίζει» τον Πέτρο με όλων των ειδών τα κοσμητικά επίθετα. Εκείνος προσπαθούσε να ρίξει τους τόνους, κάτι που δεν ήταν και τόσο εύκολο. Όταν μάλιστα του πρότεινε να του αφήσει την κάρτα του και να επικοινωνήσει αργότερα μαζί του γιατί έπρεπε να πάει στη δουλειά, ο νεαρός μοτοσικλετιστής ξέσπασε ακόμα περισσότερο.

«Δε θα πας πουθενά. Πρώτα θα έρθει η αστυνομία να ξεκαθαρίσει το πράγμα και μετά πήγαινε όπου θες».

Μάταια ο Πέτρος προσπαθούσε να τον μεταπείσει. Μπήκε στο αυτοκίνητό του και περίμενε την αστυνομία. Δε σταμάτησε ούτε ένα λεπτό να βρίζει την τύχη του. Το κουστούμι του είχε βραχεί ενώ, από το γόνατο και κάτω, το παντελόνι του είχε γεμίσει λάσπες. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να σταματήσει σε ένα μαγαζί και να αγοράσει ένα άλλο κουστούμι μα έτσι θα έχανε κι άλλο χρόνο. Ήλπιζε μόνο οι μεγάλο-επενδυτές να σταθούν σε αυτά που είχε ετοιμάσει να τους πει και όχι στην εμφάνισή του.

Μισή ώρα αργότερα κι ενώ είχαν ξεμπερδέψει με τα διαδικαστικά καθώς η ασφαλιστική του Πέτρου ανέλαβε να αποζημιώσει τον νεαρό μοτοσικλετιστή, εκείνος μπήκε στο αυτοκίνητό του, ανακουφισμένος που πλέον θα συνέχιζε τον δρόμο του για τη δουλειά. Όμως μία ακόμη δυσάρεστη έκπληξη

τον περίμενε. Το αυτοκίνητό του δεν έπαιρνε μπρος. Βγήκε από το αυτοκίνητο και άρχισε να χτυπά κλωτσιές την ήδη ζουλιγμένη από τη σύγκρουση πόρτα. Η τύχη όμως φάνηκε να του χαμογελάει όταν είδε να περνάει ένα ταξί. Μπήκε μέσα και προέτρεψε τον οδηγό να κάνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Σε δεκαπέντε λεπτά θα έπρεπε να είναι στην τράπεζα. Το άγχος του μεγάλωνε καθώς σκεφτόταν τους επενδυτές να είναι στο γραφείο και να τον περιμένουν. Καθώς σκεφτόταν όλα αυτά, ένιωσε το αίμα του να παγώνει. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα «Ο φάκελος. Ξέχασα τον φάκελο με τα έγγραφα στο αμάξι» αναφώνησε. Άρχισε να χτυπάει με δύναμη το ταμπλό του ταξί και να βρίζει. Ζήτησε από τον οδηγό να γυρίσει πίσω. Όταν έφτασαν στο αυτοκίνητο, ο Πέτρος αντίκρισε τα έγγραφα και μερικά άλλα αντικείμενα σκορπισμένα μέσα στα λασπόνερα. Φεύγοντας είχε ξεχάσει να κλειδώσει και κάποιοι είχαν αδειάσει το αυτοκίνητο. Ο Πέτρος προσπαθούσε να μαζέψει τα λασπωμένα έγγραφα από την ασφαλτο μα δεν είχε νόημα. Άρχισε να κλαίει από θυμό καθώς δεν μπορούσε να πιστέψει όλο αυτό που ζούσε. Αφού βρήκε και πάλι τον εαυτό του, επιβιβάστηκε ξανά στο ταξί.

Όταν έφτασε στην τράπεζα ήταν αργά. Η Χριστίνα, η γραμματέας του, τον ενημέρωσε πως οι επενδυτές είχαν φύγει πριν λίγα λεπτά και πως τη δουλειά τελικά την έκλεισε ο Γεωργίου, ένας συνάδελφος με τον οποίο ο Πέτρος δεν είχε και τις καλύτερες σχέσεις. Ο Πέτρος κατευθύνθηκε προς το γραφείο του διευθυντή. Όταν μπήκε τον είδε να δίνει τα συγχαρητήρια στον Γεωργίου ενώ εκείνος βγαίνοντας, του έριξε ένα υπεροπτικό βλέμμα. Όταν έκλεισε η πόρτα του γραφείου, ο Πέτρος προσπάθησε να εξηγήσει στον διευθυντή όλα όσα είχαν γίνει μα εκείνος δεν έδειχνε διατεθειμένος να τον ακούσει και απλά του είπε:

«Μην κουράζεσαι. Απλά πήγαινε στο γραφείο και μάζεψε τα πράγματά σου. Για την αποζημίωσή σου έχω κανονίσει ήδη».

Ο Πέτρος έφυγε από το γραφείο χωρίς να προσπαθήσει να του πει τίποτα παραπάνω. Δεν υπήρχε περίπτωση να τον μεταπείσει. Γύρισε στο γραφείο του και μάζεψε τα λιγοστά του πράγματα. Λίγες ώρες αργότερα και αφού αποχαιρέτησε τους συναδέλφους του, βγήκε από την τράπεζα. Γύρισε και έμεινε να την κοιτάζει για μερικά λεπτά. Όλη η ζωή του περνούσε μπροστά από τα μάτια του: ατελείωτες συσκέψεις, απανωτά ραντεβού, μελέτες, οικονομικές αναλύσεις, άγχος, αποξένωση. «Τελικά όλη μου η ζωή ήταν μόνο η δουλειά και τι κατάλαβα;» αναρωτήθηκε. Δίπλα του βρισκόταν ένας κάδος ανακύκλωσης. Τον άνοιξε και πέταξε μέσα τα πράγματα του γραφείου. Αυτό που πριν από λίγες ώρες τον γέμιζε ικανοποίηση, τώρα ένοιωθε να τον πνίγει. Κοίταξε το ρολόι του και σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε από μπροστά του. Προέτρεψε ξανά τον οδηγό να κάνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε αλλά αυτή τη φορά όχι για να προλάβει κάποιο επαγγελματικό ραντεβού αλλά για να προλάβει το ραντεβού με τον γιο του. Η έκθεση αγγειοπλαστικής θα έπρεπε να τελειώνει όπου να' ναι κι αφού δεν κατάφερε να είναι εκεί στην αρχή, τουλάχιστον να ήταν στο τέλος.

Όταν έφτασε στην είσοδο του σχολείου δεν υπήρχε κανείς. Η πόρτα του προαύλιου ήταν κλειδωμένη. Χωρίς να χάσει χρόνο έτρεξε στο σπίτι. Άνοιξε την πόρτα και άρχισε να φωνάζει τη Μαρία και τον Νικόλα. Στα χέρια του κρατούσε δώρα και για τους δύο. Στο σπίτι όμως δεν υπήρχε κανείς. Ένα λευκό χαρτί στο τραπεζάκι του σαλονιού του τράβηξε την προσοχή. Ήταν ένα σημείωμα από τη Μαρία:

«Ελπίζω να έκλεισες τη δουλειά και οι επενδυτές να έμειναν ευχαριστημένοι από τις γνώσεις σου. Ελπίζω επίσης στο βλέμμα του

διευθυντή σου να είδες την ικανοποίηση και όχι την απογοήτευση που είδα εγώ στο βλέμμα του Νικόλα όταν του είπα πως δεν μπορούσες να έρθεις στην έκθεση. Το βλέμμα αυτό με έκανε να πάρω και την απόφαση να δώσω εντολή στον δικηγόρο μου να ξεκινήσει τις διαδικασίες του διαζυγίου. Ούτε εγώ, ούτε κι ο Νικόλας είμαστε σε θέση να ανταγωνιζόμαστε άλλο τη δουλειά σου. Βαρέθηκα. Βαρεθήκαμε. Βλέπεις, αυτή αποδείχτηκε πιο σημαντική από μας. Για το επόμενο διάστημα θα μείνω στη μητέρα μου στη Θεσσαλονίκη. Όποτε θες, μπορείς να επικοινωνήσεις με το παιδί. Όσο για τη δική μου απόφαση, δεν αλλάζει. Το ξέρω ότι με αγαπάς και ότι νοιάζεσαι, απλά έχουμε διαφορετικές προτεραιότητες. Καλή τύχη».

Ο Πέτρος άφησε το σημείωμα στον καναπέ. Για μερικά λεπτά έμεινε να κοιτάζει τον απέναντι τοίχο. Οι αναμνήσεις είχαν στήσει χορό στο μυαλό του. Άρχισε να καταλαβαίνει όλα όσα είχε χάσει τόσο καιρό εξαιτίας της δουλειάς του. Έβγαλε το κινητό του από την τσέπη και τηλεφώνησε στον Δημήτρη. Το ηχογραφημένο όμως μήνυμα, «η κλήση σας προωθείται», τον έκανε να καταλάβει πως τον είχε χάσει και αυτόν. Έμεινε μόνος.

Η μνήμη
επανέρχεται

Ιούλιος 2012,
Deity.gr

«Δεν μπορώ να σας το περιγράψω με λόγια αυτό που έγινε. Ήταν τρομακτικό μα και μοναδικό ταυτόχρονα. Στην αρχή τρόμαξα μα στην πορεία, με κυρίευσε η περιέργεια και έμεινα να ακούσω όσα είχαν να μου πουν. Μακάρι να ήσασταν εκεί να τους βλέπατε και εσείς. Τότε δε θα δυσκολευόσασταν να με πιστέψετε». Έτσι άρχισε να αφηγείται ο Μάριος στον πατέρα του και στην Αλεξάνδρα όσα είχαν συμβεί πριν λίγο.

Ήταν ένα συνηθισμένο απόγευμα, όπως όλα τα άλλα. Ο Μάριος καθόταν δίπλα στον αυτοσχέδιο τάφο που είχε φτιάξει για να έχει κοντά του τη μητέρα του. Πριν από έναν μήνα είχε μετακομίσει μαζί με τον πατέρα και τη νέα του σύντροφο σε αυτή τη, σχεδόν ξεχασμένη, πόλη. Από τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα και το μυαλό του είχε γεμίσει με ερωτηματικά:

«Γιατί με πήρε μακριά σου; Δε νοιάζεται καθόλου πια για το πώς νιώθω εγώ; Τόσο πολύ τον έχει αλλάξει αυτή;».

Στα αυτιά του ερχόταν ακόμη τα λόγια του πατέρα του:

«Την Αλεξάνδρα την γνώρισα πριν οχτώ μήνες. Ήρθε στο γραφείο μου για δουλειά. Από την αρχή κολλήσαμε και κάναμε παρέα. Με έκανε να αισθάνομαι όμορφα. Αποφασίσαμε να προχωρήσουμε πιο σοβαρά. Θέλω να με καταλάβεις».

Ο Μάριος δεν του είπε τίποτα. Πήγε στο δωμάτιό του προβληματισμένος.

«Και τι θέλει τώρα από μένα; Να της φέρομαι σαν να είναι η μητέρα μου; Τι νομίζει; Ότι θα καθόμαστε όλοι μαζί στο τραπέζι τα Σαββατοκύριακα και θα λέμε τα νέα μας; Πώς είναι δυνατόν να την ξέχασε τόσο γρήγορα;».

Ήταν δεκατεσσάρων χρονών όταν οι εξετάσεις της Ζωής, της μητέρας του, έδειξαν πως είχε όγκο στο κεφάλι. Λίγες μέρες αργότερα από τη διάγνωση, άρχισε και τις χημειοθεραπείες, όμως ο οργανισμός της δεν άντεξε. Ο Μάριος έχασε ό,τι πολυτιμότερο είχε. Από τότε, καθημερινά, πήγαινε

στον τάφο της και της μιλούσε. Αυτός ήταν και ο λόγος που ήρθε σε ρήξη με τον πατέρα του όταν του ανακοίνωσε πως για το επόμενο διάστημα θα ζούσαν σε αυτή την πόλη, μακριά από εκείνη.

Οι γονείς του είχαν γνωριστεί πριν από εικοσιπέντε χρόνια στο Παρίσι όπου και οι δυο παρακολουθούσαν μεταπτυχιακό Μηχανολογίας. Όταν τελείωσαν τις σπουδές τους γύρισαν στην Ελλάδα και λίγο καιρό μετά παντρεύτηκαν. «Ο αρρενωπός και δυναμικός του χαρακτήρας με γοήτευσαν από την πρώτη στιγμή» θυμάται να του λέει ένα βράδυ η μητέρα του, όταν ο πατέρας του έμεινε μέχρι αργά στο γραφείο.

Για τον πατέρα του, το γραφείο ήταν το δεύτερο σπίτι του. Από τα πρώτα χρόνια της καριέρας του δούλεψε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα είχε καταφέρει να δημιουργήσει ένα από τα πιο επιτυχημένα μηχανολογικά γραφεία της Αθήνας.

Καθώς σκεφτόταν αυτά και με τη φωνή της μάνας του να αντηχεί στα αυτιά του, δεν κατάλαβε πότε πέρασε η ώρα. Ο ήλιος είχε χαθεί στη δύση ενώ το φεγγάρι είχε εγκλωβιστεί στη σκιά των μαύρων σύννεφων που είχαν απλωθεί στον ουρανό. Ο δυνατός αέρας λύγιζε τα γυμνά κλαδιά των δέντρων, σχηματίζοντας περίεργες φιγούρες στον δρόμο. Καθώς αποχαιρετούσε τη μητέρα του, μια φωνή, που καλούσε απεγνωσμένα σε βοήθεια, τον τράβηξε προς τα πίσω. Τρόμαξε. Γύρισε γρήγορα και κοίταζε σαν χαμένος. Δεν υπήρχε κανείς, μόνο βράχια και ξερά δέντρα. Η φωνή όμως δε σταμάτησε: «Βοήθεια, τρέξτε να σωθείτε».

Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά. Τα χέρια του έτρεμαν και τα πόδια του είχαν κολλήσει στο έδαφος. Όσο περνούσε η ώρα, όλο και περισσότερες φωνές ακούγονταν που καλούσαν σε βοήθεια.

«Τα παιδιά, πάρτε τα παιδιά να σωθούν».

Ο Μάριος είχε χάσει το χρώμα του και προσπαθούσε να καταλάβει από πού ερχόταν οι φωνές. Ο ήχος τον οδήγησε στην άκρη του γκρεμού. Ήταν τέτοια η τρομάρα του που σκόνταψε και λίγο έλειψε να πέσει στη βαθιά χαράδρα, την οποία θυμόταν πως υπήρχε μιας και αυτός ήταν ο λόγος που είχε διαλέξει αυτό το μέρος για να στήσει τον τάφο της μητέρας του. Ήθελε η ψυχή της να αντικρίζει τη μαγική θέα που απλωνόταν. Αυτή η θέα οδήγησε και τον πατέρα του στην απόφαση να χτίσει το ξενοδοχείο σε αυτή την πλευρά της πόλης.

Το φεγγάρι πρόβαλε ξαφνικά στον ουρανό και πλημμύρισε με φως τη σκοτεινή χαράδρα. Τότε ήρθε αντιμέτωπος με κάτι που μόνο σε ταινίες είχε δει. Άνθρωποι έτρεχαν να σωθούν από τους τεράστιους βράχους που έπεφταν με φόρα πάνω τους, σπίτια γκρεμιζόντουσαν και μεγάλες φωτιές είχαν περικυκλώσει τα πάντα. Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, μια κρύα αύρα ένιωσε να διαπερνά το κορμί του. Γύρισε και είδε ένα κοριτσάκι να τον κοιτάζει στα μάτια. Το άσπρο φόρεμα που φορούσε, κάλυπτε το αδύνατο σώμα του. Τα μακριά, μαύρα μαλλιά του, που ήταν γεμάτα ξερόκλαδα και πασπαλισμένα με χώμα, ερχόταν σε αντίθεση με τη λευκή επιδερμίδα του. Τα θλιμμένα, μπλε μάτια του δε σάλεuan καθόλου. Ο κόμπος, που δημιουργήθηκε στον λαιμό του Μάριου, δεν τον άφησε να βγάλει άχνα.

«Ποιά είσαι;» κατόρθωσε να τη ρωτήσει ο Μάριος λίγο αργότερα.

«Είμαι η Ζωή» του απάντησε το κοριτσάκι. Στο άκουσμα του ονόματός του, ο Μάριος έφερε στο μυαλό του τη μητέρα του.

«Και τι θες από εμένα;» τη ρώτησε με περισσότερο θάρρος αυτή τη φορά.

«Κάποτε ζούσα σε αυτόν τον τόπο. Ένας ισχυρός σεισμός έθαψε την πόλη μου κάτω από τα βράχια του βουνού και μαζί και όλους τους κατοίκους. Αυτός ο τόπος έγινε ο τάφος γέρων, νέων και παιδιών. Κανείς όμως δε νοιάζεται για μας. Λες και δεν υπήρξαμε ποτέ. Κανένας δε μας θυμάται. Οι ψυχές μας βγαίνουν τη νύχτα και κοιμούνται τη μέρα. Δεν έχουν ησυχασμό τόσα χρόνια».

«Δηλαδή είσαι νεκρή;» τη διέκοψε ο Μάριος.

«Νεκρή και ξεχασμένη. Όλοι μας έχουν ξεχάσει» απάντησε το κοριτσάκι και γύρισε να φύγει. Καθώς απομακρυνόταν ο αντίλαλος της φωνής της, ακολουθούσε τα βήματά της. «Ποτέ δε θα ησυχάσουμε».

Το κοριτσάκι χάθηκε στο σκοτάδι. Το φεγγάρι κρύφτηκε πάλι πίσω από τα σύννεφα. Οι φωνές σώπασαν και οι σκιές σβήστηκαν. Ο Μάριος έτρεξε έντρομος στο σπίτι. Σε όλη τη διαδρομή άκουγε τις φωνές να του φωνάζουν:

«Ποτέ δε θα ησυχάσουμε, Ποτέ δε θα ησυχάσουμε».

Λίγο πριν φτάσει στο σπίτι, σε μια άκρη του δρόμου, του φάνηκε πως είδε τη μητέρα του να κάθεται θλιμμένη.

Όταν έφτασε στο σπίτι, διηγήθηκε στον πατέρα του και στην Αλεξάνδρα όσα είχαν συμβεί.

«Δεν πρέπει να χτίσεις την ξενοδοχειακή μονάδα σε αυτόν τον τόπο. Σε αυτό το μέρος πρέπει να στηθεί ένα μνημείο στο όνομα αυτών των νεκρών» απευθύνθηκε στον πατέρα του.

«Σταμάτα να λες αυτά τα ψέματα μόνο και μόνο για να διατηρήσεις τον τάφο της μητέρας σου στην περιοχή» του απάντησε εκείνος με αυστηρό τόνο και συνέχισε:

«Πρέπει να ξεκολλήσεις από το παρελθόν. Όλοι πονέσαμε από το χαμό της μητέρας σου αλλά η ζωή συνεχίζεται».

«Δηλαδή δε με πιστεύεις;».

«Τι να πιστέψω; Ότι είδες φάντασμα που τυχαία είχε και το όνομα της μητέρας σου; Και πιστεύεις πως θα χαλάσω μια τέτοια δουλειά, που θα μας εξασφαλίσει μια πιο άνετη ζωή, για τις ανοησίες σου;».

«Μόνο τα λεφτά σε νοιάζουν. Τους νεκρούς όμως δεν πρέπει να τους ξεχνάμε, γι' αυτό τους φτιάχνουμε τάφους. Αλλά τι λέω; Εδώ ξέχασες τη γυναίκα σου. Θα σε νοιάζει για τους ξένους;» του απάντησε ο Μάριος και πήγε στο δωμάτιό του.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και η πόρτα του δωματίου του χτύπησε. Η Αλεξάνδρα πέρασε χωρίς να περιμένει κάποιο πρόσταγμα. Ο Μάριος για πρώτη φορά ένιωσε την ανάγκη να της ζητήσει συγγνώμη για τη συμπεριφορά του μα δεν το έκανε.

«Εγώ σε πιστεύω» του είπε.

«Το λες αλήθεια;».

«Ναι. Δεν είχες λόγο να πεις ψέματα για κάτι τόσο σοβαρό. Όσο για τον πατέρα σου, είμαι σίγουρη πως θα τα σκεφτεί σοβαρά όλα αυτά που του είπες. Θα σε βοηθήσω και εγώ να τον πείσεις». Του έσφιξε τον ώμο και βγήκε από το δωμάτιο καληνυχτίζοντάς τον. Ο Μάριος για πρώτη φορά μετά από τον θάνατο της μητέρας του, ένιωσε τη μητρική αγάπη να τον ακουμπά.

Την επόμενη μέρα, όταν το σκοτάδι είχε καλύψει τα πάντα, ο Μάριος οδήγησε την Αλεξάνδρα στο σημείο όπου την προηγούμενη βραδιά είχε αυτή την παράξενη εμπειρία. Ήθελε να την πείσει για τα λεγόμενά του. Τα λεπτά περνούσαν μα τίποτα ασυνήθιστο δε συνέβαινε. Η Αλεξάνδρα έπιασε από τον ώμο τον Μάριο και του είπε:

«Έλα, πέρασε η ώρα, πάμε σπίτι».

«Άσε με, αφού σου είπα πως όλα συνέβησαν εδώ» της απάντησε ο Μάριος, θυμωμένος που έβλεπε να μην τον πιστεύει.

«Όμως, όπως βλέπεις, δεν υπάρχει τίποτα εδώ πέρα...» μα πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της η Αλεξάνδρα, ακούστηκαν και πάλι οι φωνές, γεγονός που την έκανε να σφίξει ακόμα

περισσότερο τον ώμο του Μάριου. Η νεκρή ζωή έκανε την εμφάνισή της:

«Ποτέ δε θα ησυχάσουμε. Ποτέ».

Μπροστά στα μάτια της άρχισαν να εκτυλίσσονται όσα της είχε περιγράψει ο Μάριος. Εκείνος την είδε να σταυροκοπιέται και να μουρμουρίζει προσευχές σαν να ζητούσε συγχώρεση.

Όταν έφτασαν σπίτι ο Μάριος ήταν πολύ πιο ήρεμος ενώ η Αλεξάνδρα έτρεμε σύγκορμη. Ο πατέρας του που είχε ανησυχήσει, τους αγκάλιασε και τους ρώτησε τι είχαν πάθει. Η Αλεξάνδρα του τα διηγήθηκε όλα μα εκείνος δεν πείστηκε για ακόμη μία φορά.

«Δεν ξέρω τι έχετε πάθει, αλλά σας το είπα πως δεν πρόκειται να χαλάσω μια τέτοια δουλειά για τις φαντασίες σας» της απάντησε και ανέβηκε στο δωμάτιό του. Εκείνη τη νύχτα κανείς δεν κοιμήθηκε με ηρεμία. Ο Μάριος στριφογυρνούσε στο κρεβάτι του, το ίδιο και η Αλεξάνδρα.

Το επόμενο πρωί, ο Μάριος άκουσε τον πατέρα του να μιλάει στο τηλέφωνο:

«Σε δύο ώρες, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα, τα μηχανήματα πρέπει να είναι στον χώρο και να αρχίσουν το σκάψιμο».

«Ωστε δε θα κάνεις πίσω» του είπε ο Μάριος όταν εκείνος έκλεισε το τηλέφωνο.

«Τα συζητήσαμε αυτά. Πρέπει να φύγω» του απάντησε εκείνος και βγήκε από την κουζίνα.

«Πέτρο, ξανασκέψου το» του είπε η Αλεξάνδρα όταν εκείνος έβγαινε από το σπίτι, μα δεν της απάντησε καν. Ο Μάριος έτρεξε πίσω του και του φώναξε:

«Μπαμπά μην προδώσεις τη μαμά για δεύτερη φορά» μα το αυτοκίνητο χάθηκε στη στροφή.

Ο Μάριος διαισθανόταν πως κάτι κακό θα συνέβαινε. Η Αλεξάνδρα τον πήρε αγκαλιά και κάθισαν στον καναπέ.

Εκείνος άρχισε να της αφηγείται ιστορίες με τη μητέρα του. Την αφήγησή του διέκοψε ο ήχος του τηλεφώνου. Η Αλεξάνδρα έτρεξε να το σηκώσει. Τα μάτια της μαρτυρούσαν πως κάτι κακό είχε συμβεί. Με το που έκλεισε το τηλέφωνο, πήρε τον Μάριο και έφυγαν γρήγορα από το σπίτι. Ο πατέρας του είχε πάθει ατύχημα.

Φτάνοντας στο δωμάτιο του νοσοκομείου είδαν τον Πέτρο με γύψο στο πόδι. Τους αγκάλιασε και τους είπε:

«Έπρεπε να σας είχα ακούσει».

«Τι έγινε;» τον ρώτησε ο Μάριος.

«Καθώς οδηγούσα, ένα μικρό κοριτσάκι στεκόταν στη μέση του δρόμου. Του κόρναρα μα δε σάλεψε καθόλου. Προσπάθησα να το αποφύγω και έχασα τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Ο συνεργάτης μου που με ακολουθούσε με το δικό του αυτοκίνητο, μου είπε πως δεν είδε κανένα κοριτσάκι στον δρόμο. Τότε μου ήρθαν στο μυαλό όλα όσα μου είχατε πει και δε σας είχα πιστέψει. Τώρα όμως ξέρω τι πρέπει να κάνω».

Τα εγκαίνια των θεμελίων του ξενοδοχείου ήταν μια λαμπρή εκδήλωση. Είχαν μαζευτεί όλοι οι κάτοικοι της πόλης ενώ η μπάντα του δήμου έπαιζε χαρούμενες μελωδίες. Δίπλα στα θεμέλια του ξενοδοχείου είχε στηθεί μνημείο για τις ξεχασμένες ψυχές που στοίχειωναν την περιοχή όλα αυτά τα χρόνια. Η άσπρη πλάκα έγραφε:

«Στη μνήμη των νεκρών μας». Πιο δίπλα, ένα καντηλάκι έκαιγε στο μικρό εκκλησάκι της Ζωοδόχου Πηγής που στήθηκε μαζί με το μνημείο.

Ο Μάριος βρισκόταν ανάμεσα στον πατέρα του και την Αλεξάνδρα που τον κρατούσαν σφιχτά από τα χέρια. Στο τέλος των εγκαίνιων, όταν γύρισε για να φύγει, ένιωσε ξανά να διαπερνά το σώμα του μια κρύα αύρα όπως εκείνη τη νύχτα που άρχισαν όλα. Γύρισε και δίπλα στο μνημείο είδε τη μητέρα

του να κρατά από το χέρι το μικρό κοριτσάκι και να του χαμογελά. Χαμογέλασε και εκείνος και γύρισε και κοίταξε στα μάτια τον πατέρα του και την Αλεξάνδρα. Πλέον ήταν μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Χαμογελούσε συχνά
τελευταία

Σεπτέμβριος 2012,
Deity.gr

Άδειαζε τη βαλίτσα βρίζοντας τον εαυτό της για τη δειλία της. Για ακόμη μία φορά δεν κατάφερε να περάσει την πόρτα του σπιτιού της και να την κλείσει οριστικά πίσω της. Αφού άδειασε τη βαλίτσα της, έδωσε μια δυνατή κλοτσιά κι αυτή με μιας χάθηκε κάτω από το κρεβάτι. Χτύπησε με δύναμη την πόρτα της ντουλάπας και κινήθηκε προς την κουζίνα. Αν και καθυστερημένα, η Μυρτώ, για μία ακόμη μέρα μπήκε στα «παπούτσια» της καθημερινότητάς της, που αν και τη στένευαν και ο πόνος από τα πόδια απλωνόταν σε όλο το σώμα, εκείνη δεν έβρισκε τη δύναμη να τα πετάξει.

Άρχισε να καθαρίζει πατάτες. Η ώρα είχε περάσει και δεν της επέτρεπε να ετοιμάσει κάτι άλλο. Από στιγμή σε στιγμή θα γυρνούσε από το σχολείο και η κόρη της.

«Ευτυχώς λατρεύει τις τηγανιτές πατάτες το κοριτσάκι μου» μονολόγησε.

Το βλέμμα της χάθηκε έξω από το παράθυρο. Το μυαλό της έπαιζε άσχημο παιχνίδι. Οι σκέψεις δεν την άφηναν να χαλαρώσει. Η ζωή της είχε γίνει ανούσια. Τίποτα δε φαινόταν να την ευχαριστεί. Ήθελε να φύγει μακριά μα, πάντα την τελευταία στιγμή, το μετάνιωνε.

«Και πού να πάω;» σκέφτηκε.

Τα σοβαρά προβλήματα άρχισαν δύο χρόνια πριν, όταν ο πολυχρονεμένος σύζυγός της άρχισε να έχει ερωμένη. Όχι, δεν άρχισε να ξενοκοιμάται, αυτό θα μπορούσε και να του το συγχωρέσει. Η ερωμένη του έγινε η τράπουλα. Και πώς η καημένη η Μυρτώ να τη συναγωνιστεί;

Τα οικονομικά προβλήματα δεν άργησαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Οι λιγοστές οικονομίες, που για ώρα ανάγκης βρισκόταν στην τράπεζα, έκαναν φτερά. Ο μισθός του άντρα της έκανε πλέον στάση δύο τετράγωνα παρακάτω - στη λέσχη

όπου σύχναζε, και δεν έφτανε στο σπίτι. Μαζί με τα οικονομικά αδιέξοδα ήρθαν και τα νεύρα, οι καυγάδες για ψύλλου πήδημα, τα κλάματα, τα «θα φύγω αν δε σταματήσεις», η χειροδικία. Γιατί μέχρι αυτό το σημείο έφτασε ο αθεόφοβος. Να τη χτυπάει για χατίρι της ερωμένης του που δεν του «καθόταν» και εκείνος ξέσπαγε στη νόμιμη σύζυγο.

Και την αγαπούσε. Είχε φτάσει στο σημείο μάλιστα να απειλεί τον πατέρα της πως αν δεν του τη δώσει για γυναίκα του – ποτέ δεν τον συμπάθησε ο πεθερός του, Θεός χωρέστον πως θα αυτοκτονούσε. Γνωρίστηκαν στον γάμο μιας μακρινής ξαδέρφης της Μυρτώ. Εκείνος ήταν φίλος του γαμπρού και, μιας και είχε πατήσει τα τριάντα πέντε, μόλις είδε τη Μυρτώ, πήρε την απόφαση να αφήσει μια για πάντα την εργένικη ζωή. Μέχρι πριν δυο χρόνια τα πράγματα ήταν καλά. Με το που έμπλεξε όμως με τα χαρτιά, τα πάντα άλλαξαν. Στην αρχή η Μυρτώ κατηγορούσε τον εαυτό της. Νόμιζε πως εξαιτίας της εγκυμοσύνης, που δεν ήταν και πολύ εύκολη, αλλά και της αφοσίωσής της στην κόρη της, τον παραμέλησε. Αλλά μια επίσκεψη στην τράπεζα και το «Λυπάμαι, ο λογαριασμός σας είναι άδειος» του υπαλλήλου, τι κι αν εκείνη τον έβαλε τον χριστιανό να το τσεκάρει δυο και τρείς φορές αφού δεν είχε ιδέα για τις κινήσεις του συζύγου, της έδωσαν την άκρη του νήματος.

Τα μάτια της άρχισαν να γεμίζουν δάκρυα. Βρισκόταν σε αδιέξοδο και καμία ελπίδα στον ορίζοντα. Κενό. Ένιωθε το κορμί της μουδιασμένο, γερασμένο από την καθημερινή, ψυχολογική εξαθλίωση. Στο κατώφλι των τριάντα τα είχε αφήσει όλα πίσω για να μεγαλώσει την κόρη της και να φροντίζει τον σύζυγό της. Όχι τον τωρινό, αυτόν που είχε γνωρίσει στον γάμο της ξαδέρφης της. Αυτόν που δυο χρόνια πριν την έκλεινε στην αγκαλιά του και της υποσχόταν

παντοτινή αγάπη και σεβασμό. Τα όνειρα και οι φιλοδοξίες για μεγάλη καριέρα στις δικαστικές αίθουσες, καθώς ήταν αριστούχα της Νομικής, είχαν μπει σε δεύτερη μοίρα. Και όσο ήταν καλά τα πράγματα δεν την πείραζε. Τώρα όμως...

Το λάδι άρχισε να τσιτσιρίζει στο τηγάνι. Ο ήχος του την έκανε να σηκωθεί από τη θέση της. Σκούπισε τα μάτια της και έριξε τις πατάτες στο τηγάνι. Κλειδιά ακούστηκαν στην πόρτα. Η κόρη της έτρεξε στην αγκαλιά της. Εκείνη την έσφιξε δυνατά πάνω της. Τι ρώτησε πώς τα πήγε στο σχολείο και την έστειλε να πλύνει τα χέρια της γιατί σε λίγα λεπτά το φαγητό θα ήταν έτοιμο. Στην πόρτα της κουζίνας φάνηκε και η μητέρα της.

«Σε ευχαριστώ που πήγες να την πάρεις από το σχολείο» της είπε η Μυρτώ και γύρισε από την άλλη για να μη δει τα κατακόκκινα μάτια της.

«Έκλαιγες;» τη ρώτησε εκείνη και έκατσε σε μια καρέκλα.

«Δε θα καταλάβεις».

«Μυρτώ, δε διαλύονται έτσι τα σπίτια. Δώσε λίγο χρόνο στον Γιάννη».

«Χρόνο; Να του δώσω χρόνο; Και δύο χρόνια τώρα τι κάνω;» απάντησε η Μυρτώ, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα νεύρα της για να μην ακούσει κάτι το παιδί και συνέχισε: «δηλαδή τι άλλο πρέπει να κάνει για να καταλάβεις ότι δεν πάει άλλο; Να με στείλει στο νοσοκομείο από το ξύλο;».

«Δεν είπα αυτό, απλά εμείς...». Η Μυρτώ δεν την άφησε να ολοκληρώσει τη φράση της. Το σώμα της έτρεμε από τα νεύρα σαν το σώμα ψαριού όταν βρίσκεται έξω από το νερό.

«Δε με νοιάζει τι κάνατε εσείς. Εγώ μια μέρα θα φύγω, είτε το θες είτε όχι».

Τη συζήτηση διέκοψε η είσοδος της μικρής στην κουζίνα.

Η μητέρα της Μυρτώς έδινε μεγάλη σημασία στην εικόνα και ένα διαζύγιο δε θα έκανε καλό στην εικόνα της

ευτυχισμένης οικογένειας που παρουσίαζε σε φίλους και γνωστούς. Συχνά ανέφερε στην κόρη της πολλά παραδείγματα γυναικών της γενιάς της, που τραβούσαν τα ίδια και χειρότερα, προκειμένου να την πείσει να μη χαλάσει το σπίτι της. Μάλιστα μια φορά που η Μυρτώ βρήκε τη δύναμη να φύγει, όταν της ζήτησε τη βοήθειά της, εκείνη της γύρισε, διακριτικά μεν αλλά της τη γύρισε, την πλάτη. Και η Μυρτώ μην έχοντας που να πάει, γύρισε πίσω.

Αφού έφαγαν οι τρείς τους, η μικρή πήρε τον δρόμο για το κρεβάτι της, ακολουθώντας το καθημερινό της πρόγραμμα που επέβαλε τουλάχιστον δύο ώρες ύπνο το μεσημέρι. Η μητέρα της έφυγε δίχως να ανταλλάξει άλλη κουβέντα με την κόρη της. Η Μυρτώ ξάπλωσε στον καναπέ του σαλονιού και λίγα λεπτά αργότερα άκουσε τα κλειδιά του στην πόρτα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε πως κοιμάται. Δεν είχε καμία διάθεση αλλά και τις απαιτούμενες αντοχές για να τον αντιμετωπίσει. Λίγα λεπτά αργότερα ο θόρυβος από τα πιάτα που έσπαγαν στην κουζίνα και οι φωνές του την έκαναν να τιναχτεί στον αέρα. Εκείνος μπήκε στο σαλόνι και άρχισε να τη βρίζει για την ακαματοσύνη της, μιας και έβρισκε τις τηγανιτές πατάτες φτωχό γεύμα για την αφεντιά του. Εκείνη τον παρακάλεσε να σταματήσει για να μην ακούσει τίποτα το παιδί μα δεν φάνηκε να τον συγκινεί. Αφού την έβρισε με λόγια που ούτε καν φανταζόταν η ίδια ότι θα άκουγε από το στόμα του, βρόντηξε την πόρτα δυνατά πίσω του και έφυγε. Η Μυρτώ έπεσε στον καναπέ κλαίγοντας και ευχόταν να πεθάνει μιας και δεν μπορούσε να αντέξει άλλο αυτή την κατάσταση.

Το επόμενο πρωί αφού άφησε την κόρη της στο σχολείο, αποφάσισε να κάνει έναν περίπατο στο πάρκο κοντά στο σπίτι. Δεν άντεχε να γυρίσει εκεί. Κάθισε σε ένα παγκάκι και όσο κι αν το ήθελε δεν άντεξε να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Ξαφνικά ένιωσε την παρουσία κάποιου δίπλα της. Σήκωσε το κεφάλι της και είδε έναν νεαρό άντρα να της προσφέρει ένα χαρτομάντιλο. Τον κοίταξε στα μάτια κι εκείνος χαμογέλασε. Δεν πρόλαβε όμως να τον ευχαριστήσει. Εξαφανίστηκε δίχως να της πει κουβέντα.

Το μεσημέρι η διάθεσή της ήταν καλύτερη. Η παρουσία του νεαρού άντρα, έστω και ολιγόλεπτη, είχε θρονιαστεί στο μυαλό της, παίρνοντας μακριά την εικόνα του συζύγου και όσα περνούσε εξαιτίας του.

«Πάμε να τσακίσουμε ένα παγωτό;» ρώτησε την κόρη της μόλις βγήκε από την πύλη του σχολείου.

«Μα, σήμερα είναι Τρίτη» τη ρώτησε με απορία η κόρη της μιας και η μέρα του παγωτού ήταν η Παρασκευή.

«Ε, και μια μικρή αλλαγή στο πρόγραμμα δε βλάπτει» της απάντησε η Μυρτώ και η μικρή όρμησε στην αγκαλιά της ζητωκραυγάζοντας.

Μάνα και κόρη απόλαυσαν τόσο πολύ αυτό το παγωτό που δεν πρόσεξαν καθόλου και τα πρόσωπά τους γέμισαν με κρέμα κακάο. Μόλις αντίκρισαν η μια την άλλη ξέσπασαν σε γέλια. Η Μυρτώ άνοιξε την τσάντα της για να πάρει ένα χαρτομάντιλο. Βρήκε αυτό που της είχε δώσει ο νεαρός άντρας στο πάρκο. Η έκπληξή της ήταν μεγάλη όταν πάνω στο χαρτομάντιλο είδε γραμμένο έναν αριθμό τηλεφώνου...

Το βαθύ γαλάζιο του Αιγαίου απλωνόταν μπροστά της. Μικρά κύματα συναντούσαν τις άκρες των ποδιών της, κάνοντάς την να αντέχει τις υψηλές θερμοκρασίες του Αυγούστου. Το πασπαλισμένο από αλάτι, καλλίγραμμο κορμί της, είχε παραδοθεί στην αγκαλιά του ελληνικού Θεού Ήλιου, ο οποίος δημιουργούσε μικρά ρυάκια ιδρώτα πάνω του, ενώ το ψάθινο καπέλο της προστάτευε το πρόσωπό της. Το beach bar που βρισκόταν λίγα μέτρα πίσω της, έπαιζε απαλή μουσική

μιας και οι τουρίστες δεν είχαν κάνει ακόμη την εμφάνισή τους. Άρχισε να χτυπάει το κινητό της. Σηκώθηκε με νωχελικές κινήσεις από την πετσέτα της. Η Βάσω την ενημέρωσε πως το απόγευμα της έκλεισε ένα ραντεβού. Εκείνη την προέτρεψε να κλείσει το δικηγορικό γραφείο και να κατέβει στην παραλία. Έκλεισε το τηλέφωνο, έστρεψε το βλέμμα στον Δημοσθένη που μάθαινε στην κόρη της να επιπλέει χωρίς μπρατσάκια. Η μικρή Αντιγόνη την κοίταξε και χαμογέλασε. Η Μυρτώ της ανταπέδωσε το χαμόγελο και ξάπλωσε ξανά στην πετσέτα της. Χαμογελούσε συχνά τελευταία.

Τα σημαντικά

Σεπτέμβριος 2012,
onestory.gr

Καθόταν στην πολυθρόνα ακίνητος. Το βλέμμα του είχε παραδοθεί στο κενό. Η ανάσα του έβγαινε με δυσκολία. Τους τελευταίους έξι μήνες είχε τυλιχτεί με τη σιωπή. Το σώμα του μουδιασμένο. Είχε μείνει μισό, λες και η πολυθρόνα τον ρουφούσε μέρα με τη μέρα. Η παραμικρή κίνηση του δημιουργούσε πόνο. Οι μόνες κινήσεις που επέτρεπε στον εαυτό του ήταν το άπλωμα του χεριού στο τραπεζάκι για να πιάσει τον αναπτήρα. Άναβε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Η Ελπίδα, η γυναίκα του, πηγαينوερχόταν αδειάζοντας το τασάκι. Κατάθλιψη είχε πει ο γιατρός.

Απρίλιος του 2011. Το αφεντικό του τον κάλεσε στο γραφείο του για να του ανακοινώσει την απόλυσή του. Τον τελευταίο χρόνο ο τζίρος του εργοστασίου είχε πέσει κάτω από το μισό. Στο όνομα λοιπόν της οικονομικής κρίσης και των περικοπών ο Χριστόφορος θυσιάστηκε. Όχι ότι του είχε έρθει ξαφνικό. Από καιρό οι εργάτες του εργοστασίου έβλεπαν, ο ένας μετά τον άλλο, την έξοδο. Αυτός δε θα έπρεπε να είχε και παράπονο. Το αφεντικό του τον άφησε στο τέλος. Και όχι άδικα. Σχεδόν είκοσι χρόνια δούλεψε και ήταν από τους καλύτερους και πιο εργατικούς υπαλλήλους, αλλά είπαμε οικονομική κρίση, περικοπές...

Ο Χριστόφορος δεν παρέδωσε όμως τα όπλα αμαχητί. Τον παρακάλεσε, στα πόδια του έπεσε, δε δίστασε μάλιστα να κλάψει μπροστά του, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να κερδίσει τη συμπόνια του αφεντικού του αλλά όχι να κρατήσει τη θέση. Όταν γύρισε στο σπίτι δε μιλιόταν. Άδικα προσπαθούσε η Ελπίδα να του πάρει μία λέξη ώστε να καταλάβει τι συνέβη. Από εκείνη τη μέρα δε μιλούσε σε κανένα. Κλείστηκε στο δωμάτιό του και το μόνο που ζητούσε από τη γυναίκα του ήταν τα τσιγάρα του. Ούτε ο γιός του κατάφερε να τον τραβήξει από τον βάλτο που είχε πέσει. Ο

Χριστόφορος απέφευγε και να τον κοιτάξει. Ντρεπόταν. Δεν μπορούσε πλέον να του προσφέρει τίποτα. Τόσα χρόνια δούλευε δεκαπέντε ώρες την ημέρα για να μην λείψει τίποτα στην οικογένειά του. Λίγο όμως πριν κλείσει τα σαράντα οκτώ όλα άλλαξαν. Δεν μπορούσε να καλύψει τα έξοδα του σπιτιού, ούτε να πληρώνει τις εξωσχολικές δραστηριότητες του δωδεκάχρονου γιού του. Οι ειδοποιήσεις από την τράπεζα για καθυστέρηση πληρωμής των δόσεων του στεγαστικού δανείου ερχόταν η μία μετά την άλλη και η Ελπίδα φρόντιζε να τις καταχωνιάζει στα ντουλάπια της κουζίνας μην τυχόν και πέσουν στα χέρια του. Όχι βέβαια πως δεν το είχε πάρει είδηση. Μια μέρα που άκουσε το κουδούνι, ρώτησε τη γυναίκα του ποιός ήταν και όταν εκείνη του απάντησε πως ο ταχυδρόμος της έδωσε κάτι διαφημιστικά καλλυντικών, εκείνος την κοίταξε στα μάτια, δηλώνοντάς της πως αν το σπίτι έβγαινε σε πλειστηριασμό θα αυτοκτονούσε.

Μάταια προσπαθούσε η Ελπίδα να του φτιάξει τη διάθεση με το να καλεί φίλους στο σπίτι, προφανισζόμενη διάφορες αφορμές, όπως γενέθλια ή επετείους, που έτσι κι αλλιώς δεν τα θυμόταν και πριν. Ο Χριστόφορος είχε κλειστεί στον κόσμο του. Το μυαλό του είχε παραδοθεί σε σκέψεις απελπισίας.

«Τι θα κάνω τώρα;». «Είμαι χαμένος». «Δεν υπάρχει περίπτωση να βρω δουλειά σε αυτή την ηλικία». «Κατέστρεψα τη ζωή της γυναίκας και του γιού μου».

Αυτή η τελευταία σκέψη τον τυραννούσε περισσότερο από κάθε άλλη. Το γεγονός ότι δεν μπορούσε να προσφέρει στους πολυτιμότερους ανθρώπους του αυτά που είχε υποχρέωση, τον τσάκιζε. Καμιά φορά ένα μικρό γέλιο, ειρωνικό, διαγράφονταν στα χείλη του, όταν θυμόταν τα λόγια που είχε πει στη γυναίκα του την ώρα που ο πατέρας της, του

την παρέδιδε νυφούλα στα σκαλιά της εκκλησίας: «από σήμερα θα είσαι η πριγκίπισσά μου». Δεν μπορούσε να συγχωρέσει στον εαυτό του που η πριγκίπισσά του μεταμορφώθηκε σε σταχτοπούτα και καθάριζε σπίτια πλούσιων κυριών για να μην τους λείψουν τουλάχιστον τα απαραίτητα.

Μια μέρα η Ελπίδα μπήκε στο δωμάτιό του. Του είπε πως θα πήγαινε το παιδί στον γιατρό γιατί ένιωθε κάποιες ενοχλήσεις στην κοιλιά. Τον ρώτησε αν ήθελε να τη συνοδέψει. Ήλπιζε να τον συγκινήσει και τον κάνει να βγει λίγο από το σπίτι. Άλλωστε ήταν μια καλή ευκαιρία να βγουν οι τρεις τους μια βόλτα. Ο καιρός ήταν τόσο καλός που προσφερόταν για έναν περίπατο μετά την επίσκεψη στον γιατρό. Θα έκανε καλό σε όλους μα κυρίως στο παιδί που, με όλα αυτά, είχε χάσει τελείως την επαφή του με τον πατέρα. Πολλά βράδια ρωτούσε τη μητέρα του γιατί ο Χριστόφορος φερόταν έτσι και εκείνη τον καθησύχαζε λέγοντάς του πως είναι μια παροδική φάση και πως ο μπαμπάς χρειαζόταν λίγο χρόνο ακόμη για να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα. Ο Χριστόφορος όμως δεν έδειχνε διατεθειμένος να επιστρέψει σύντομα κοντά στο παιδί και τη γυναίκα του. Ναι, να επιστρέψει, γιατί αν και δεν είχε φύγει το σώμα του, η ψυχή του είχε κλειστεί στο μαύρο κουτί της απελπισίας που το σφράγισε καλά η γνωμάτευση του ψυχολόγου: «Κατάθλιψη». Για ακόμη μία φορά οι προσπάθειές της έπεσαν στο κενό. Εκείνος δε γύρισε καν να την κοιτάξει. Το βλέμμα του δε σάλεψε καθόλου από το παράθυρο που κοιτούσε επί ώρες λες και ήθελε να το υπνωτίσει.

Λίγες ώρες μετά η Ελπίδα έμπαινε ξανά στο δωμάτιό του. Στα χέρια της κρατούσε ένα χαρτομάντιλο. Τα μάτια της ήταν πρησμένα από το κλάμα. Για λίγα λεπτά επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Μόνο οι ανάσες τους απλωνόταν στο ταβάνι.

Τη σιωπή έσπασε ο ήχος της γυναίκας, στην προσπάθειά της να καθαρίσει τον λαιμό της, δίνοντας το σήμα ότι θα έπαιρνε τον λόγο.

«Το παιδί έχει πρόβλημα με τα νεφρά. Θα χρειαστεί μεταμόσχευση» είπε με όσο μπορούσε, σταθερή φωνή και αμέσως σηκώθηκε από το κρεβάτι και με γρήγορα βήματα βγήκε από το δωμάτιο. Πήγε στην κουζίνα και ξέσπασε σε κλάματα. Εκείνος την ακολούθησε.

«Τι είναι αυτά που λες;».

«Αυτά που μου είπε ο γιατρός» του απάντησε εκείνη, σκουπίζοντας τα μάτια της.

«Μα πώς; Τι έγινε;» απόρησε και συνέχισε: «και τι θα κάνουμε τώρα;».

«Εγώ θα κάνω τα πάντα για να σώσω το παιδί μου, εσύ μπορείς να γυρίσεις στην πολυθρόνα σου» του αντιγύρισε σε έντονο ύφος εκείνη και έκανε να φύγει από την κουζίνα. Εκείνος τη σταμάτησε. Την κοίταξε βαθιά στα μάτια και εκείνη κατάλαβε πως της ζητούσε συγγνώμη για τη συμπεριφορά του. Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και ξέσπασαν και οι δυο σε κλάματα.

«Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη» έλεγε στον γιό του, καθισμένος στον πάτο του κρεβατιού του. «Έχασα τόσες στιγμές μαζί σου όλον αυτόν τον καιρό. Αλλά από εδώ και πέρα σου υπόσχομαι ότι θα αναπληρώσουμε όλο τον χαμένο χρόνο».

«Κάτι σοβαρό έχω, ε μπαμπά;» τον ξάφνιασε εκείνος και συνέχισε: «το κατάλαβα από το βλέμμα της μαμάς όταν βγήκε από το γραφείο του γιατρού».

«Ότι και να είναι θα το ξεπεράσεις. Και τώρα θα μας έχεις και τους δύο στο πλευρό σου». Πατέρας και γιός αγκαλιάστηκαν σφιχτά και δεν ξεκολλούσε ο ένας από τον άλλο. Είχε λείψει τόσο πολύ και στους δυο αυτή η επαφή. Η Ελπίδα, παρόλο τον πόνο

της για την κατάσταση του μικρού, στεκόταν στην πόρτα και τους καμάρωνε. Είχε καιρό να αντικρίσει αυτή την εικόνα.

Έναν χρόνο αργότερα, οι τρεις τους έκαναν χαρούμενοι βόλτα στο πάρκο της περιοχής. Ο γιός του Χριστόφορου και της Ελπίδας μετά την επιτυχημένη μεταμόσχευση, ήταν άκρως υγιής. Η Ελπίδα μέρα και νύχτα ευχαριστούσε τον Θεό που μέσα από αυτή την περιπέτεια η οικογένειά της βγήκε πιο δυνατή και πλέον είχε στο πλευρό της υγιείς και δυνατούς, τους δύο άντρες της ζωής της. Το πρόβλημα υγείας που αντιμετώπισε ο γιός του Χριστόφορου και ο φόβος μην τον χάσει, τον ξύπνησαν από τον λήθαργο που είχε πέσει και τον έκανε να καταλάβει τα σημαντικά της ζωής αλλά και η δύναμη που έδειξε ο μικρός τον δίδαξε να μην το βάζει ποτέ κάτω.

Επιθυμούσε
διακαώς έναν
έρωτα

Σεπτέμβριος 2012,
Deity.gr

Με μια απότομη κίνηση, ο Δημήτρης, πετάχτηκε από το κρεβάτι του. Παρατήρησε πως ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Χρειάστηκαν να περάσουν μερικά λεπτά για να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. «Τι όνειρο και αυτό;» αναρωτήθηκε.

Ονειρεύτηκε ότι είχε γεράσει. Τα μαλλιά και τα γένια του είχαν ασπρίσει. Από το σώμα του είχε εξαφανιστεί κάθε σημάδι νεότητας. Και ήταν μόνος. Ονειρεύτηκε το μέλλον του. Πίεσε τα μάτια του και έστρεψε το βλέμμα του στο ρολόι που βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο. Έπρεπε να ετοιμαστεί για τη δουλειά.

Έσυρε τα βήματά του μέχρι το μπάνιο και αφού έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό του, το βλέμμα του συνάντησε το ίνδαλμα του στον καθρέφτη. Ταράχτηκε όταν είδε το πόσο έμοιαζε με τον γέρο που είχε ονειρευτεί. Απομακρύνθηκε γρήγορα. Έκατσε στο τραπέζι της κουζίνας, κρατώντας στα χέρια του μια κούπα καφέ. Προσπάθησε να πιεί μια γουλιά μα η θερμότητά του, του έκαψε τα χείλη. Το μυαλό του ήταν ακόμα κολλημένο στην εικόνα του ανθρώπου που γερνούσε μόνος του. «Δεν πρέπει να αφήσω να συμβεί αυτό» ψέλλισε καθώς έκλεινε την πόρτα του σπιτιού πίσω του.

Ο Δημήτρης, στο κατώφλι των σαράντα, είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται. Η μοναξιά που τυλιγόταν σαν φίδι γύρω από τον λαιμό του, τον έπνιγε μέρα με τη μέρα. Επιθυμούσε διακαώς έναν έρωτα που θα έδινε χρώμα στην άχρωμη ζωή του. Να τον βγάλει από το τέλμα του και να τον πετάξει στα ουράνια των ηδονών. Μα όσο τον επιθυμούσε τόσο αυτός δεν ερχόταν, κάνοντάς τον να βυθίζεται όλο και περισσότερο στη θλίψη και στην απογοήτευση τις οποίες καταπολεμούσε κρατώντας μια ελπίδα ζωντανή πως κάπου, κάποτε, παρακάτω η ζωή του φυλάει μια έκπληξη...

Και δεν ήταν πάντα έτσι. Από τη ζωή του πέρασαν πολλές γυναίκες. Αν και δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφος, μιας και είχε κληρονομήσει τα σκληρά χαρακτηριστικά του πατέρα του, ασκούσε μια περίεργη γοητεία στις γυναίκες. Ίσως επειδή στο βλέμμα του είχε αποτυπωθεί η ευαισθησία της μητέρας του, την οποία άδικα προσπαθούσε να κρύψει πίσω από τα κομψά και αυστηρά κουστούμια του πετυχημένου δικηγόρου. Το μισούσε αυτό το βλέμμα. Τη μισούσε. Ποτέ δεν της συγχώρεσε το γεγονός πως τον εγκατέλειψε, στα πρώτα χρόνια της εφηβείας του, για κάποιον άλλο.

Από τότε φοβόταν τις γυναίκες. Την εγκατάλειψή τους. Το μόνο που ζητούσε από αυτές ήταν να χωθεί μέσα τους, να ρουφήξει την ήβη τους και σαν μέλισσα που ρουφά τη γύρη από το ένα λουλούδι και μετά πάει στο άλλο, έτσι και εκείνος πήγαινε στην επόμενη. Ρουφούσε τη γύρη της νεότητάς της ή την εμπειρία των χρόνων της και πετούσε μακριά. Δεν τον ενδιέφερε να πάρει κάτι παραπάνω, ούτε να δώσει. Δεν ήθελε να μοιραστεί άλλες στιγμές εξόν από αυτές του πάθους και της ηδονής. Ήθελε μόνο σάρκα. Το συναίσθημα του ήταν αδιάφορο. Τώρα όμως ένιωθε διαφορετικά...

Έφτασε στο γραφείο του καθυστερημένα. Το να κυκλοφορεί κανείς στους ασφυκτικά γεμάτους από αυτοκίνητα, δρόμους της Αθήνας δεν είναι και το πιο συναρπαστικό πράγμα. Και ειδικά όταν αυτό συνοδεύεται με μια καταιγίδα του Φλεβάρη. Η γραμματέας του τον ενημέρωσε πως το επόμενο ραντεβού είναι σε δυο ώρες. Όταν έμεινε μόνος, το μυαλό του γύρισε ξανά στο όνειρο που τον έκανε να πεταχτεί από το κρεβάτι. Βυθισμένος στις σκέψεις του δεν άκουσε το χτύπημα της πόρτας. Ξαφνικά βλέπει μπροστά του την Ελένη, όπως του συστήθηκε λίγα λεπτά αργότερα. Ο Δημήτρης την προέτρεψε να καθίσει, ρωτώντας την αν θα

έπινε κάτι. Μα η Ελένη βιαζόταν. Βιαζόταν να μιλήσει αν και δε χρειάστηκε να του πει και πολλά για να καταλάβει τον λόγο της επίσκεψής της στο γραφείο του. Η μελανιά, που φάνηκε μόλις απομάκρυνε από το πρόσωπό της τα μαύρα γυαλιά που φορούσε, πάνω από το δεξί της μάτι, επισκιάζοντας την ομορφιά του γαλάζιου των ματιών της, έδωσε όλες τις απαντήσεις. Αίτηση διαζυγίου...

Όταν η Ελένη έφυγε από το γραφείο, για πρώτη φορά, ο Δημήτρης έπιασε τον εαυτό του να σκέφτεται την πελάτισσα πάρα την υπόθεσή της. Το άρωμά της είχε πλημμυρίσει τον χώρο και η παρουσία της το μυαλό του με σκέψεις. Όμορφες. Τα σκληρά χαρακτηριστικά του προσώπου του γαλήνεψαν. Λίγα λεπτά έφτασαν για να τον κάνουν ευτυχισμένο. Η ζωή του φανέρωσε την επιθυμία του με σάρκα και οστά. Η καλλίγραμμη σιλουέτα της, την οποία τύλιγε με τη ζεστασιά του ένα μακρύ, μωβ παλτό και η λάμψη των ματιών της, του είχαν σφηνωθεί στο μυαλό για τα καλά. Άρχισε να σφυρίζει μια χαρούμενη μελωδία, απορώντας με τον εαυτό του που δεν την είχε ξεχάσει, και ζήτησε από τη γραμματέα του να ακυρώσει όλα τα ραντεβού της ημέρας ενώ οι σαράντα οχτώ ώρες, που τον χώριζαν μέχρι το επόμενο ραντεβού μαζί της, του φαινόταν αιώνας.

Η χαρά του, που την είχε απέναντί του ξανά, ήταν απερίγραπτη. Μιλούσαν για ώρα. Του ήταν δύσκολο να επικεντρωθεί στα της υπόθεσης. Είχε βυθιστεί στο βλέμμα της. Η μελανιά είχε υποχωρήσει αρκετά όπως και η ταραχή της Ελένης. Η μόνη στιγμή που τράβηξε το βλέμμα του από πάνω της, ήταν όταν μέσα στον ενθουσιασμό του της πρότεινε να μείνει μαζί του, τη στιγμή που εκείνη του αποκάλυψε ότι έφυγε από το σπίτι της. Η απάντησή της όμως τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση. Δε δέχτηκε να μείνει στο σπίτι του αλλά του

πρότεινε να βγούνε για φαγητό. Το ραντεβού κανονίστηκε για το Σάββατο. Τις επόμενες τρεις μέρες το δικηγορικό γραφείο, που ποτέ δεν είχε αμελήσει ξανά στο παρελθόν, υπολειτουργούσε. Τα βράδια δεν κοιμόταν. Κοιτούσε το ταβάνι και φανταζόταν το κορμί της ξαπλωμένο δίπλα του μετά τη μαγική ένωσή του με το δικό του κορμί. Ήθελε διακαώς να τη σφίξει στην αγκαλιά του, να γευτεί τα χείλη της, να της κάνει έρωτα. Έρωτα όχι σεξ. Πρώτη φορά διέκρινε τη διαφορά τους.

Η μεγάλη μέρα έφτασε. Σε μία ώρα θα ήταν κοντά της. Από την τζαμαρία του σαλονιού κοιτούσε έξω. Ώρα με την ώρα η βροχή δυνάμωνε. Οι δρόμοι ήταν πλημμυρισμένοι. «Ευτυχώς το εστιατόριο είναι κοντά στο σπίτι και δε θα αργήσω» σκέφτηκε. Από την κρεβατοκάμαρα ακούστηκε ο ήχος του κινητού του. Έκανε να τρέξει για να το προλάβει, μα λίγα δευτερόλεπτα αργότερα κατάλαβε από τον ήχο πως επρόκειτο για μήνυμα. Όταν είδε στην οθόνη το όνομά της χαμογέλασε. Το χαμόγελό του όμως πάγωσε όταν διάβασε το μήνυμα:

«Συγγνώμη. Δε θα έρθω. Μίλησα με τον άντρα μου και τα βρήκαμε. Μου εξήγησε... Με έπεισε... Καταλαβαίνεις. Σε ευχαριστώ για όλα».

Βγήκε στο μπαλκόνι. Η βροχή που έπεφτε στο κορμί του τον πονούσε, λες και οι σταγόνες μοιραζόταν τη θλίψη του. Σήκωσε το κεφάλι του ψηλά σαν να ζητούσε απαντήσεις. Κανείς. Τον θόρυβο που έκανε το κορμί του πέφτοντας στην ασφαλτο, κάλυψε μια δυνατή βροντή.

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

www.saitapublications.gr

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων, ξεπερνώντας τα εμπόδια που θέτουν οι παραδοσιακοί Εκδοτικοί Οίκοι, θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι **Εκδόσεις Σαΐτα** επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Οι πρώτες σελίδες: σκοτεινά συναισθήματα

που έρχονται στο φως, μια εξομολόγηση πριν το

τέλος, απαγορευμένα όνειρα, ταξίδια, εφιάλτες,

προσωπικά και οικονομικά αδιέξοδα,

απογοήτευση, φόβος, πόνος...

Όλα κλεισμένα σε αυτό το βιβλίο.

Εννέα ιστορίες, που η κάθε μια
φωτίζει ενέργειες και καταστάσεις
ανθρώπων που μισούν, αγαπούν,
χωρίζουν, ερωτεύονται, ποθούν,
απογοητεύονται, ταξιδεύουν,
παραφρονούν, απελπίζονται κι
ελπίζουν....